Samael Aun Weor
MAREA REBELIUNE

□ Capitolul 1 □
VIAŢA □

Chiar dacă pare incredibil, este foarte sigur şi cu totul adevărat că această atât de mult trâmbiţată civilizaţie modernă este teribil de urâtă, nu întruneşte caracteristicile transcendentale ale simţului estetic, este lipsită de frumuseţe interioară.

Prea mult ne mândrim cu acele dezgustătoare clădiri dintotdeauna, care par adevărate vizuini de şoareci. Lumea a devenit teribil de plictisitoare, aceleaşi străzi dintotdeauna şi pretutindeni locuinţele îngrozitoare.

Acest lucru a devenit obositor în nordul şi în sudul, în estul şi în vestul lumii. Este aceeaşi monotonie dintotdeauna, îngrozitoare, dezgustătoare, stearpă. Modernism! exclamă lumea. Părem adevăraţi păuni înfumuraţi cu costumul pe care-l purtăm şi cu pantofii foarte strălucitori, chiar dacă pretutindeni umblă milioane de nefericiţi înfometaţi, subnutriţi, sărmani.

Simplitatea şi frumuseţea naturală, spontană, ingenuă, lipsită de artificii şi de farduri vanitoase, au dispărut la sexul feminin. Acum suntem moderni, aşa e viaţa. Oamenii au devenit teribil de cruzi, caritatea a încetat, nimănui nu-i mai este milă de nimeni.

Vitrinele luxoaselor magazine strălucesc cu mărfuri splendide care în mod categoric nu sunt accesibile nefericiţilor. Singurul lucru pe care îl pot face aceşti paria ai vieţii este să contemple mătăsuri şi bijuterii, parfumuri în sticluţe luxoase şi umbrele de ploaie; a vedea fără a putea atinge, un supliciu asemănător celui lui Tantal.

Oamenii acestor vremuri moderne au devenit extrem de grosolani; parfumul prieteniei şi aroma sincerităţii au dispărut cu desăvârşire. Mulţimile supraîncărcate de impozite gem; toată lumea are probleme; ni se datorează şi datorăm; suntem daţi în judecată şi nu avem cu ce plăti; preocupările distrug minţile, nimeni nu trăieşte liniştit.

Birocraţii având curba fericirii reliefată pe burta lor şi cu un trabuc bun în gură, pe care se sprijină psihologic, fac în gând jonglerii politice, fără a le păsa nici cât negru sub unghie de suferinţa poporului. Nimeni nu este fericit în aceste vremuri, şi cu atât mai puţin clasa de mijloc, aceasta aflându-se între ciocan şi nicovală. Bogaţi şi săraci, credincioşi şi necredincioşi, comercianţi şi cerşetori, pantofari şi tinichigii, trăiesc

pentru că trebuie să trăiască, îşi îneacă necazurile în vin şi ajung chiar să se drogheze pentru a scăpa de ei înşişi.

Oamenii au devenit răutăcioşi, bănuitori, neîncrezători, vicleni, perverşi; acum nimeni nu mai crede în nimeni; se inventează zilnic reguli noi, certificate, restricţii de tot felul, documente, împuterniciri, etc. Şi oricum nimic din toate acestea nu mai serveşte, şmecherii râd de toate aceste prostii: nu plătesc, se sustrag legii chiar dacă trebuie să facă închisoare.

Nici o meserie nu aduce fericire, simţul adevăratei iubiri s-a pierdut şi oamenii se căsătoresc azi şi divorţează mâine. Unitatea căminelor s-a pierdut în mod lamentabil, ruşinea organică nu mai există, lesbianismul şi homosexualitatea au devenit mai obişnuite decât spălatul pe mâini.

Să ştim ceva despre toate acestea, să încercăm să cunoaştem cauza atâtor putreziciuni, să cercetăm, să căutăm, este cu siguranţă ceea ce ne propunem în această carte. Vorbesc în limbajul vieţii practice, dornic să ştiu ce se ascunde în spatele acelei măşti îngrozitoare a existenţei. Gândesc cu voce tare, iar şarlatanii intelectului să spună ce au ei chef.

Teoriile au devenit deja obositoare şi chiar se vând şi se revând pe piaţă... şi atunci?

Teoriile servesc doar pentru a ne crea preocupări şi a ne amărî şi mai mult viaţa.

Pe bună dreptate a spus Goethe: „Orice teorie este gri, şi verde este doar arborele cu fructe de aur, care este viaţa”...

Bieţii oameni au obosit deja de atâtea teorii, acum se vorbeşte mult de pragmatism, trebuie să fim practici şi să cunoaştem cu adevărat cauzele suferinţelor noastre.

◻ Capitolul 2 ◻
CRUDA REALITATE A FAPTELOR ◻

În scurt timp, milioane de locuitori ai Africii, Asiei şi Americii Latine ar putea să moară de foame. Gazul pe care îl împrăştie sprayurile poate distruge radical ozonul atmosferei terestre.

Unii savanţi prevăd că până în anul 2000, subsolul globului nostru terestru se va epuiza. Speciile marine mor din cauza contaminării mărilor, acest lucru este deja demonstrat.

Fără îndoială, în ritmul în care mergem, spre sfârşitul acestui secol toţi locuitorii marilor oraşe vor trebui să poarte Măşti de Oxigen pentru a se proteja de fum. Dacă se continuă contaminarea în modul alarmant actual, în scurt timp nu se va mai putea mânca peşte, acesta trăind în astfel de ape, total contaminate, va fi periculos pentru sănătate.

Înainte de anul 2000 va fi aproape imposibil să mai găsim vreo plajă unde să ne putem scălda în apă curată. Din cauza consumului exagerat şi exploatării solului şi subsolului, în scurt timp pământurile nu vor mai putea produce elementele agricole necesare pentru alimentaţia oamenilor.

„Animalul Intelectual”, în mod greşit numit om, contaminând mările cu atâtea gunoaie, otrăvind aerul cu fumul maşinilor şi al fabricilor sale, distrugând Pământul cu exploziile sale atomice subterane şi cu abuzul de elemente dăunătoare pentru scoarţa terestră, este clar că a supus planeta Pământ la o lungă şi înspăimântătoare agonie care, fără îndoială, va trebui să se sfârşească printr-o Mare Catastrofă.

Cu greu va putea trece lumea pragul anului 2000, căci „Animalul Intelectual” distruge mediul natural cu o viteză alarmantă. „Mamiferul Raţional”, în mod eronat numit om, se încăpăţânează să distrugă Pământul, vrea să-l facă de nelocuit şi este evident că reuşeşte.

În ceea ce priveşte mările, este vădit că acestea au fost transformate de toate naţiunile într-un fel de Mare Groapă de Gunoi. Şaptezeci la sută din tot gunoiul lumii, se duce în fiecare dintre mări.

Enorme cantităţi de petrol, insecticide de tot felul, numeroase substanţe chimice, gaze otrăvitoare, gaze neurotoxice, detergenţi, etc., sunt pe punctul de a distruge toate speciile vii ale Oceanului. Păsările marine şi planctonul atât de indispensabil vieţii, sunt distruse. În mod incontestabil, anihilarea Planctonului Marin este de o gravitate incalculabilă, pentru că acest microorganism produce şaptezeci la sută din Oxigenul Terestru. Prin intermediul cercetării ştiinţifice s-a putut confirma faptul că deja anumite părţi din Atlantic şi din Pacific sunt contaminate cu reziduuri radioactive, rezultat al exploziilor atomice.

În diferite metropole ale lumii şi în special în Europa, apa dulce se bea, se elimină, se epurează şi apoi se bea din nou. În marile oraşe „Super-civilizate”, apa servită la masă trece prin organismele umane de mai multe ori.

În oraşul Cúcuta, la graniţa cu Venezuela, din Republica Columbia, America de Sud, locuitorii se văd obligaţi să bea din apele negre şi murdare ale râului ce poartă toate lucrurile mizerabile ce provin din Pamplona. Vreau să mă refer în mod accentuat la râul Pamplonita care a fost atât de nefast pentru „Perla Nordului” (Cúcuta). Din fericire există acum încă un apeduct care alimentează oraşul, fără ca totuşi pentru aceasta să înceteze să se mai bea din apele negre ale râului Pamplonita.

Filtre enorme, maşini uriaşe, substanţe chimice încearcă să purifice apele negre ale marilor oraşe europene, dar epidemiile continuă să se răspândească cu acele ape negre, murdare, ce au trecut de atâtea ori prin organismele umane.

Renumiţii bacteriologi au găsit în apa potabilă a marilor capitale, tot felul de viruşi, colibacili patogeni, bacterii de Tuberculoză, Tifos, Variolă, Larve, etc. Deşi pare incredibil, chiar în uzinele de tratare a apei ale ţărilor europene, s-au găsit viruşi din vaccinul Poliomielitei.

În plus, risipa de apă este înspăimântătoare: oameni de ştiinţă moderni afirmă că în jurul anului 1990 umanoidul raţional va muri de sete. Partea cea mai rea este că rezervele subterane de apă dulce sunt în pericol, din cauza abuzurilor Animalului Intelectual.

Exploatarea nemiloasă a puţurilor de petrol continuă să fie fatală. Petrolul care se extrage din interiorul pământului, străbate apele subterane şi le contaminează. Drept consecinţă, petrolul a făcut nepotabile apele subterane ale Pământului, pentru mai bine de un secol. Evident, ca rezultat al tuturor acestor lucruri, mor vegetalele şi chiar un număr mare de persoane.

Să vorbim acum puţin despre aerul care este atât de indispensabil pentru viaţa creaturilor...

Cu fiecare inspiraţie şi inhalaţie, plămânii se încarcă cu o jumătate de litru de aer, adică vreo doisprezece metri cubi pe zi; să se înmulţească această cantitate cu cele Patru Mii Cinci Sute de Milioane de locuitori pe care îi are Pământul şi atunci vom obţine cantitatea exactă de oxigen pe care zilnic o consumă întreaga umanitate, fără a ţine cont de cea pe care o consumă toate celelalte creaturi animale ce populează suprafaţa Pământului.

Tot Oxigenul pe care îl inhalăm se găseşte în atmosferă şi se datorează planctonului pe care îl distrugem acum prin contaminare şi de asemenea, activităţii de fotosinteză a plantelor. Din nefericire, rezervele de oxigen sunt deja pe sfârşite.

Mamiferul Raţional în mod greşit numit om, prin intermediul nenumăratelor sale industrii, reduce în mod continuu cantitatea de radiaţie solară, atât de necesară şi indispensabilă fotosintezei şi din acest motiv cantitatea de Oxigen pe care o produc actualmente plantele, este în prezent cu mult mai mică decât în secolul trecut. Lucrul cel mai grav din toată această tragedie mondială este faptul că „Animalul Intelectual” continuă să contamineze mările, distrugând Planctonul şi nimicind vegetaţia.

„Animalul Raţional” continuă să distrugă în mod lamentabil sursele sale de Oxigen. „Smogul” pe care „Umanoidul Raţional” îl împrăştie în mod constant în aer, pe lângă faptul că ucide, pune în pericol viaţa planetei Pământ. „Smogul” nu numai că anihilează rezervele de Oxigen, dar ucide şi oamenii. „Smogul” generează boli ciudate şi periculoase, imposibil de vindecat, acest fapt este deja demonstrat. „Smogul” împiedică pătrunderea luminii solare şi a razelor ultraviolete, provocând prin aceasta grave dezordini în atmosferă.

Se apropie o eră de schimbări climaterice, de glaciaţiuni, de înaintări ale gheţurilor polare spre Ecuator, de cicloane înspăimântătoare, de cutremure de pământ, etc. Din cauza nu a uzului, ci a abuzului de energie electrică, în anul 2000 va fi mai cald în unele regiuni ale Planetei Pământ, iar aceasta va contribui la procesul Revoluţiei Axelor Pământului.

În curând Polii se vor constitui în Ecuatorul Pământului, iar acesta din urmă, în Poli. Dezgheţări ale Polilor au început şi un nou Potop Universal, precedat de foc, se apropie. În următoarele decenii cantitatea de „Dioxid de Carbon” se va multiplica, acest element chimic formând atunci un strat gros în atmosfera Pământului. Un astfel de filtru sau strat, va absorbi din păcate radiaţia termică şi va acţiona ca o seră fatală. Clima Pământului va deveni mai caldă în multe locuri şi căldura va face să se topească gheaţa Polilor, din acest motiv nivelul oceanelor crescând în mod înfricoşător.

Situaţia este extrem de gravă, solul fertil este pe cale de dispariţie şi zilnic se nasc două sute de mii de persoane care au nevoie de hrană. Catastrofa de Foamete mondială care se aproprie va fi cu siguranţă îngrozitoare; ea bate deja la uşă. În prezent, mor de foame anual patruzeci de milioane de persoane, din lipsă de hrană.

Criminala industrializare a pădurilor şi exploatarea nemiloasă a Minelor şi a Petrolului lasă Pământul transformat într-un deşert.

Chiar dacă este adevărat că energia nucleară este mortală pentru omenire, nu este mai puţin adevărat că actualmente există deopotrivă „Raze ale Morţii”, „Bombe Microbiene” şi multe alte elemente teribil de distructive, maligne, inventate de oamenii de ştiinţă. Incontestabil, pentru a procura energia nucleară, sunt necesare mari cantităţi de căldură, dificil de controlat şi care, în orice moment, pot provoca o catastrofă. Pentru a obţine energia nucleară este nevoie de enorme cantităţi de minerale radioactive, din care se foloseşte doar treizeci la sută, aceasta face ca subsolul Pământului să se epuizeze rapid.

Deşeurile atomice care rămân în subsol se dovedesc teribil de periculoase. Nu există un loc sigur pentru deşeurile atomice. Dacă gazul unui depozit de deşeuri atomice ar ajunge să scape, chiar dacă doar într-o mică proporţie, ar muri mii de persoane. Contaminarea alimentelor şi a apelor aduce modificări genetice şi monştri umani: creaturi care se nasc deformate şi monstruoase.

Înainte de anul 1999 se va produce un grav accident nuclear ce va cauza o adevărată spaimă.

Cu siguranţă, omenirea nu ştie să trăiască, s-a degenerat înspăimântător şi, în mod sincer, s-a aruncat în abis. Lucrul cel mai grav în toată această problemă, este că factorii acestei distrugeri, care sunt: foametea, războaiele, distrugerea Planetei pe care trăim, etc., se

află în noi înşine, îi purtăm în interiorul nostru, în Psihicul nostru.

□ Capitolul 3 □
FERICIREA □

Oamenii lucrează zi de zi, luptă pentru a supravieţui, vor să existe într-un fel, dar nu sunt fericiţi. Această chestiune a fericirii este „în chineză”, cum se spune pe aici; cel mai grav lucru este că oamenii o ştiu, cu toate acestea, în mijlocul atâtor amărăciuni, se pare că nu-şi pierd speranţa de a obţine într-o bună zi fericirea, fără să ştie nici cum sau în ce fel.

Bieţii oameni! Cât mai suferă! Şi totuşi vor să trăiască, se tem să-şi piardă viaţa...

Dacă oamenii ar înţelege ceva din Psihologia Revoluţionară, probabil chiar ar gândi diferit; dar, în realitate, nu ştiu nimic, vor să supravieţuiască în mijlocul nenorocirii lor şi asta e tot.

Există momente plăcute şi foarte agreabile, dar aceasta nu este fericire; oamenii confundă plăcerea cu fericirea. Petrecerile, chefurile, beţiile, orgiile, sunt plăceri bestiale, dar nu sunt fericire... Există totuşi mici petreceri sănătoase, fără beţii, fără bestialităţi, fără alcool, etc., dar nici aceasta nu este fericire... Eşti o persoană amabilă? Cum te simţi când dansezi? Eşti îndrăgostit? Iubeşti cu adevărat? Cum te simţi când dansezi cu fiinţa pe care o adori? Permiteţi-mi să fiu puţin crud în aceste momente, spunându-vă că nici aceasta nu este fericire. Dacă eşti deja bătrân, dacă aceste plăceri nu te atrag, dacă te dezgustă, scuză-mă dacă îţi spun că ai fi fost altfel, dacă ai fi fost tânăr şi plin de iluzii. În orice caz, orice s-ar zice, dansezi sau nu dansezi, te îndrăgosteşti sau nu te îndrăgosteşti, ai sau nu ai ceea ce se cheamă bani, tu nu eşti fericit chiar dacă gândeşti contrariul.

O persoană îşi petrece viaţa căutând fericirea peste tot şi moare fără să o fi găsit. În America Latină, sunt mulţi cei care au speranţa să obţină într-o bună zi câştigul cel mare al loteriei, crezând că astfel vor dobândi fericirea; unii chiar îl câştigă, dar nu prin aceasta ajung la mult râvnita fericire.

Când eşti tânăr, visezi la femeia ideală, vreo prinţesă din „O Mie şi Una de Nopţi”, ceva extraordinar; vine apoi cruda realitate a faptelor: soţie, copilaşi ce trebuie întreţinuţi, probleme economice dificile, etc. Nu există îndoială că pe măsură ce copiii cresc, problemele cresc şi ele şi chiar devin imposibile... Pe măsură ce băiatul sau fata vor creşte, pantofiorii vor deveni tot mai mari şi preţul mai mare, asta e clar. Pe măsură ce copiii cresc, hainele vor costa din ce în ce mai mult; dacă sunt bani, nu e nici o problemă, dar dacă nu sunt, chestiunea e gravă şi se suferă groaznic...

Toate acestea ar fi mai mult sau mai puţin suportabile dacă ar avea o soţie bună, dar când bietul bărbat este înşelat, când „i se pun coarne”, la ce bun să mai lupte atunci să câştige bani?

Din nefericire, există cazuri extraordinare, femei minunate, adevărate soţii atât la bine cât şi la rău; dar culmea culmilor, atunci bărbatul nu ştie să o aprecieze şi ajunge chiar să o abandoneze pentru alte femei care îi vor face viaţa amară. Multe sunt domnişoarele care visează la un „Făt Frumos”; din nefericire, în realitate, lucrurile decurg foarte diferit şi în domeniul faptelor biata femeie se căsătoreşte cu un călău...

Cea mai mare iluzie a unei femei este să ajungă să aibă un cămin frumos şi să fie mamă: „sfântă predestinaţie”, cu toate acestea, chiar dacă soţul se dovedeşte a fi foarte bun, lucru desigur foarte dificil, până la urmă totul se termină: fiii şi fiicele se căsătoresc, pleacă sau sunt nerecunoscători faţă de părinţi, iar căminul se sfârşeşte în mod definitiv.

La urma urmelor, în această lume crudă în care trăim, nu există oameni fericiţi... Toate bietele fiinţe Umane sunt nefericite.

În viaţă am cunoscut mulţi oameni muncitori plini de bani, cuprinşi de probleme, litigii de tot felul, supraîncărcaţi de impozite, etc. Nu sunt fericiţi. La ce serveşte să fii bogat dacă nu ai o sănătate bună? Bieţii bogaţi! Uneori sunt mai nefericiţi decât oricare dintre cerşetori.

Totul trece în această viaţă: trec lucrurile, persoanele, ideile, etc. Trec cei care au bani şi de asemenea cei care nu au şi nimeni nu cunoaşte autentica fericire. Mulţi vor să scape de ei înşişi prin intermediul drogurilor sau al alcoolului, dar în realitate, nu numai că nu reuşesc această evadare, ci, ceea ce este şi mai rău, rămân prinşi în infernul viciului. Prietenii alcoolului sau ai marijuanei sau ai „L.S.D.”-ului, etc., dispar ca prin minune când viciosul se hotărăşte să-şi schimbe viaţa.

Fugind de „Eul Însuşi”, nu se obţine fericirea. Interesant ar fi „să luăm taurul de coarne”, să observăm „EUL”, să-l studiem cu scopul de a descoperi cauzele durerii.

Când cineva descoperă cauzele adevărate ale atâtor mizerii şi amărăciuni, este evident că poate face ceva...

Dacă reuşesc să pun capăt „Eului Însuşi”, „Beţiilor Mele”, „Viciilor Mele”, „Afectelor mele”, care îmi provoacă atâta suferinţă în inimă, să pun capăt preocupărilor care îmi distrug creierul şi mă îmbolnăvesc, etc., etc., este clar că atunci apare acel ceva ce nu ţine de timp, acel ceva ce este dincolo de corp, de afecte şi de minte, acel ceva ce este cu adevărat necunoscut înţelegerii şi care se numeşte: FERICIRE!

Fără îndoială, atâta timp cât conştiinţa continuă să fie îmbuteliată, închisă în „EUL ÎNSUŞI”, în nici un fel nu va putea cunoaşte legitima fericire. Fericirea are o savoare pe care „EUL ÎNSUŞI” niciodată nu a cunoscut-o.

◻ Capitolul 4 ◻
LIBERTATEA ◻

Sensul Libertăţii este ceva ce n-a fost încă înţeles de Umanitate. Cu privire la conceptul de Libertate, expus întotdeauna într-un mod mai mult sau mai puţin greşit, s-au comis erori foarte grave.

Desigur, se luptă din cauza unui cuvânt, se trag concluzii absurde, se comit abuzuri de tot felul şi se varsă sânge pe câmpurile de luptă. Cuvântul Libertate este fascinant, le place tuturor, totuşi, nu există o adevărată înţelegere a acestuia, există o confuzie legată de acest cuvânt.

Nu este posibil să găseşti o duzină de persoane care să definească cuvântul Libertate în aceeaşi formă şi în acelaşi mod. Termenul de Libertate nu ar putea fi în nici un caz comprehensibil pentru raţionalismul subiectiv. Fiecare are în privinţa acestui termen idei diferite: opinii subiective ale oamenilor lipsiţi de orice realitate obiectivă.

Când se pune în discuţie chestiunea Libertăţii, în fiecare minte există incoerenţă, ambiguitate, neconcordanţă. Sunt sigur că nici măcar domnul Immanuel Kant, autorul „Criticii Raţiunii Pure” şi al „Criticii Raţiunii Practice”, nu a analizat niciodată acest cuvânt pentru a-i da sensul exact.

Libertate, frumos cuvânt, minunat termen; câte crime s-au comis în numele său!

Indiscutabil, termenul Libertate a hipnotizat mulţimile; munţii şi văile, râurile şi mările s-au pătat cu sânge sub vraja acestui cuvânt magic...

Câte drapele, cât sânge şi câţi eroi s-au succedat de-a lungul Istoriei, de fiecare dată când pe tapetul vieţii s-a pus problema Libertăţii. Din nefericire, după orice independenţă obţinută cu un preţ atât de ridicat, sclavia continuă în interiorul fiecărei persoane.

Cine e liber? Cine a obţinut faimoasa libertate? Câţi s-au emancipat? Vai, vai, vai! Adolescentul râvneşte libertate; pare de necrezut că de multe ori, având hrană, ocrotire şi adăpost, vrea să fugă din casa părintească în căutarea libertăţii. Pare nepotrivit faptul ca tineretul care are totul acasă, să vrea să evadeze, să fugă, să se îndepărteze de căminul lui, fascinat de termenul libertate. Este ciudat ca, dispunând de tot fel de comodităţi într-un cămin fericit, să vrei să pierzi ceea ce ai, pentru a călători pe acele meleaguri ale lumii, cufundându-te în suferinţă.

Faptul ca nenorocitul, paria al vieţii, cerşetorul să-şi dorească într-adevăr să se îndepărteze de cocioabă, de colibă, cu scopul de a obţine vreo îmbunătăţire, este corect; dar ca fiul de bani gata, odorul mamei,

să caute să evadeze, să fugă, se dovedeşte a fi nepotrivit şi chiar absurd; totuşi, aşa se întâmplă; cuvântul libertate fascinează, vrăjeşte, chiar dacă nimeni nu ştie să-l definească în mod precis.

Faptul că domnişoara vrea să aibă libertate, că îşi doreşte să-şi schimbe casa, că vrea să se căsătorească pentru a scăpa de căminul părintesc şi să ducă o viaţă mai bună, este în parte logic, căci ea are dreptul de a fi mamă; totuşi, o dată ajunsă soţie, îşi dă seama că nu este liberă şi că trebuie să continue, cu resemnare, să poarte lanţurile sclaviei.

Funcţionarul, obosit de atâtea norme, vrea să se vadă liber şi dacă reuşeşte să devină independent, se găseşte în faţa problemei de a continua să fie sclavul propriilor sale interese şi preocupări.

Cu siguranţă, de fiecare dată când luptăm pentru Libertate, ne trezim decepţionaţi, în ciuda victoriilor.

Atâta sânge vărsat inutil în numele Libertăţii şi, cu toate acestea, continuăm să fim proprii noştri sclavi şi ai celorlalţi. Oamenii se ceartă pentru cuvinte pe care nu le înţeleg niciodată, chiar dacă dicţionarele le explică gramatical. Libertatea este ceva ce trebuie să găsim în noi înşine. Nimeni n-o poate obţine în afara lui însuşi.

„A încăleca aerul” este o expresie orientală care simbolizează sensul autenticei Libertăţi. Nimeni nu ar putea în realitate să experimenteze Libertatea atâta vreme cât conştiinţa sa continuă să fie îmbuteliată în sinele însuşi, în eul însuşi. A pricepe acest eu însumi, propria-mi persoană, ceea ce sunt eu, este urgent atunci când vrem în mod foarte sincer să obţinem libertatea.

În nici un chip nu am putea distruge cătuşele sclaviei, fără să fi înţeles în prealabil toată această chestiune „a mea”, tot ceea ce priveşte eul, eul însuşi. În ce constă sclavia? Ce anume ne ţine sclavi? Care sunt piedicile? Asta e ceea ce trebuie să descoperim.

Bogaţi şi săraci, credincioşi şi necredincioşi, cu toţii sunt în mod serios prizonieri, chiar dacă se consideră liberi. Atâta timp cât conştiinţa, esenţa, ceea ce avem mai demn şi mai decent în interiorul nostru, va continua să fie îmbuteliată în sinele însuşi, în eul însuşi, în poftele şi temerile mele, în dorinţele şi pasiunile mele, în preocupările şi violenţele mele, în defectele mele psihologice, ne vom afla în închisoare sigură.

Sensul Libertăţii poate fi înţeles în mod integral doar atunci când au fost distruse cătuşele propriei noastre închisori psihologice. Câtă vreme „eul însuşi” va exista, conştiinţa va fi în închisoare; a evada din închisoare este posibil doar prin intermediul anihilării budiste, dizolvând eul, reducându-l la cenuşă, la praf cosmic. Conştiinţa liberă, lipsită de eu, în absenţa absolută a eului însuşi, fără dorinţe, fără pasiuni, fără pofte sau temeri, experimentează în formă directă

adevărata Libertate.

Orice concept despre Libertate nu este libertatea. Opiniile pe care ni le formăm despre Libertate sunt foarte departe de Realitate. Ideile pe care ni le creăm pe tema Libertăţii, nu au nimic de-a face cu autentica Libertate. Libertatea este ceva ce trebuie să experimentăm în mod direct, iar acest lucru este posibil numai murind psihologic, dizolvând eul, terminând pentru totdeauna cu eul însuşi.

Nu serveşte la nimic să visăm la Libertate, dacă oricum continuăm să fim sclavi. Mai bine să ne vedem pe noi înşine aşa cum suntem, să observăm cu atenţie toate aceste cătuşe ale sclaviei ce ne menţin în închisoare sigură. Autocunoscându-ne, văzând ce suntem la nivel interior, vom descoperi poarta autenticei Libertăţi.

◻ Capitolul 5 ◻
LEGEA PENDULULUI ◻

Este interesant să avem un ceasornic cu pendul acasă, nu doar pentru a şti cât este ceasul ci şi pentru a reflecta puţin. Fără pendul ceasornicul nu funcţionează; mişcarea pendulului este profund semnificativă.

În timpurile străvechi dogma evoluţiei nu exista; în acea vreme, înţelepţii înţelegeau faptul că procesele istorice se desfăşoară întotdeauna în acord cu Legea Pendulului. Totul curge înainte şi îndărăt, urcă şi coboară, creşte şi descreşte, pleacă şi vine, în acord cu această Lege minunată. Nu este deloc ciudat ca totul să oscileze, ca totul să fie supus fluctuaţiei timpului, ca totul să evolueze şi să involueze.

Într-o extremă a pendulului se află bucuria, în cealaltă suferinţa; toate emoţiile noastre, gândurile, aspiraţiile, dorinţele, oscilează în acord cu Legea Pendulului. Speranţă şi deznădejde, pesimism şi optimism, pasiune şi durere, triumf şi eşec, câştig şi pagubă, corespund cu siguranţă celor două extreme ale mişcării pendulare.

Egiptul s-a înălţat în toată puterea şi distincţia sa pe malurile fluviului sacru, dar când pendulul a trecut de cealaltă parte, când s-a ridicat în extrema opusă, ţinutul faraonilor a căzut şi s-a înălţat Ierusalimul, oraşul iubit al Profeţilor. Israelul a căzut atunci când pendulul şi-a schimbat poziţia şi în cealaltă extremă a apărut Imperiul Roman.

Mişcarea pendulară înalţă şi năruie Imperii, face să apară puternice Civilizaţii şi apoi le distruge, etc.

Putem pune la extrema dreaptă a pendulului diversele şcoli pseudoesoterice şi pseudoocultiste, religii şi secte. Putem situa la extrema stângă a mişcării pendulare toate şcolile de tip materialist, marxist, ateist, sceptic, etc. Antiteze ale mişcării pendulare,

schimbătoare, sunt supuse mutării neîncetate. Fanaticul religios, din cauza oricărui eveniment insolit sau a unei decepţii, poate trece în cealaltă extremă a pendulului, convertindu-se în ateu, materialist, sceptic. Fanaticul materialist, ateu, în urma oricărui fapt neobişnuit, poate un eveniment metafizic transcendental, un moment de teroare indescriptibilă poate să-l ducă la extrema opusă a mişcării pendulare şi să-l transforme într-un reacţionar religios insuportabil.

Exemple: un preot învins într-o polemică de către un esoterist, disperat, a devenit necredincios şi materialist. Am cunoscut cazul unei doamne atee şi necredincioase care, datorită unei întâmplări metafizice, concludente şi decisive, s-a transformat într-o exponentă magnifică a esoterismului practic.

În numele adevărului, trebuie să declarăm că ateul materialist, adevărat şi absolut, este o farsă, nu există.

În faţa proximităţii unei morţi inevitabile, înaintea unui moment de teroare de nedescris, duşmanii eternului, materialiştii şi incredulii, trec instantaneu în cealaltă extremă a pendulului şi se roagă, plâng şi imploră cu credinţă infinită şi devoţiune enormă.

Însuşi Karl Marx, autorul Materialismului Dialectic, a fost un fanatic religios evreu şi, după moartea sa, i s-au făcut funeralii de mare rabin.

Karl Marx a elaborat Dialectica sa Materialistă cu un singur scop: „A CREA O ARMĂ PENTRU A DISTRUGE TOATE RELIGIILE LUMII PRIN INTERMEDIUL SCEPTICISMULUI”.

Este cazul tipic al duşmăniilor religioase duse la extremă; în nici un chip Marx nu putea accepta existenţa altor religii, şi a preferat să le distrugă prin intermediul Dialecticii sale. Karl Marx a îndeplinit unul din Protocoalele Sionului care spune textual: „Nu contează că umplem lumea de materialism şi de ateism respingător, în ziua în care vom triumfa, vom preda religia lui Moise codificată cum trebuie şi în mod dialectic, şi nu vom permite nici o altă religie în lume”.

Este foarte interesant că în Uniunea Sovietică, religiile sunt persecutate şi poporului i se predă dialectica materialistă, în timp ce în sinagogi se studiază Talmudul, Biblia şi religia şi se lucrează în libertate, fără vreo problemă. Conducătorii guvernului rus sunt fanatici religioşi ai Legii lui Moise, dar ei învenineză poporul cu acea farsă a Materialismului Dialectic.

Niciodată nu ne vom pronunţa împotriva poporului lui Israel; ne declarăm doar împotriva unei anumite elite cu joc dublu care, urmărind scopuri inavuabile, otrăvesc poporul cu Dialectica Materialistă, în timp ce, în secret, practică religia lui Moise.

Materialism şi spiritualism, cu toată urmarea lor de teorii, prejudecăţi şi idei preconcepute de tot felul, se procesează în minte în acord cu Legea Pendulului şi se schimbă în acord cu vremurile şi obiceiurile.

Spirit şi materie sunt două concepte foarte discutabile şi spinoase pe care nimeni nu le înţelege. Mintea nu ştie nimic despre spirit, nu ştie nimic despre materie. Un concept nu e decât asta, un concept. Realitatea nu este un concept chiar dacă se pot făuri multe concepte asupra realităţii.

Spiritul este spiritul (Fiinţa), şi doar el însuşi se poate cunoaşte pe sine.

Stă scris: „FIINŢA ESTE FIINŢA ŞI RAŢIUNEA DE A FI A FIINŢEI ESTE ÎNSĂŞI FIINŢA”.

Fanaticii Zeului materie, oamenii de ştiinţă ai Materialismului Dialectic sunt empirici şi absurzi sută la sută. Vorbesc despre materie cu o autosuficienţă uluitoare şi stupidă când, în realitate, nu ştiu nimic despre aceasta. Ce este materia? Care din aceşti înfumuraţi oameni de ştiinţă o ştie? Atât de mult trâmbiţata materie este de asemenea un concept mult prea discutabil şi destul de spinos.

Care este materia? Bumbacul? Fierul? Carnea? Amidonul? O piatră? Arama? Un nor sau ce altceva? A spune că totul este materie ar fi tot atât de empiric şi absurd ca şi a susţine că întreg organismul uman este un ficat sau o inimă sau un rinichi. Evident, una-i una şi alta-i alta, fiecare organ este diferit şi fiecare substanţă este distinctă. Atunci, care dintre toate aceste substanţe este atât de mult trâmbiţata materie?

Cu conceptele pendulului se joacă multă lume, dar în fond conceptele nu sunt realitatea. Mintea cunoaşte doar forme iluzorii ale naturii, dar nu ştie nimic despre adevărul conţinut în acele forme. Teoriile se demodează cu timpul, cu anii, iar ceea ce a învăţat cineva la şcoală, se dovedeşte apoi a nu mai fi de folos; concluzie: nimeni nu ştie nimic. Conceptele extremei drepte sau ale extremei stângi ale pendulului trec la fel ca moda femeilor, toate acestea sunt procese ale minţii, lucruri ce se produc la nivelul de suprafaţă al înţelegerii, prostii, vanităţi ale intelectului.

Oricărei discipline psihologice i se opune o altă disciplină, oricărui proces psihologic structurat în mod logic, i se opune un altul asemănător. Şi după toate astea, ce? Realul, adevărul, este ceea ce ne interesează; dar acesta nu are legătură cu pendulul, nu se află în acea oscilaţie a teoriilor şi credinţelor. Adevărul este necunoscutul clipă de clipă, moment de moment.

Adevărul se află în centrul pendulului, nu în extrema dreaptă şi nici în extrema stângă.

Când l-au întrebat pe Iisus: „Ce este Adevărul?”, a păstrat o tăcere profundă. Iar când lui Buddha i-au pus aceeaşi întrebare, a întors spatele şi s-a îndepărtat. Adevărul nu este o chestiune de opinii, nici de teorii, nici de prejudecăţi de extremă dreaptă sau de extremă stângă.

Conceptul pe care mintea şi-l poate forma despre adevăr, nicicând nu

este adevărul. Ideea pe care înţelegerea o are despre adevăr, niciodată nu este adevărul. Opinia pe care o avem despre adevăr, oricât de respectabilă ar fi ea, în nici un caz nu este adevărul. Nici curentele spiritualiste, nici opozantele lor materialiste, nu vor putea să ne conducă vreodată la adevăr.

Adevărul este ceva ce trebuie să fie experimentat în mod direct, la fel ca atunci când cineva îşi pune degetul în foc şi se arde, sau ca şi atunci când cineva înghite apă şi se îneacă.

Centrul pendulului se află înăuntrul nostru înşine, şi acolo trebuie să descoperim şi să experimentăm în mod direct realul, adevărul. Trebuie să ne autoexplorăm în mod direct pentru a ne autodescoperi şi a ne cunoaşte profund pe noi înşine. Experienţa adevărului survine numai atunci când am eliminat elementele nedorite care în ansamblul lor constituie eul însuşi.

Doar eliminând eroarea apare adevărul. Numai dezintegrând Eul însuşi, greşelile mele, prejudecăţile şi temerile mele, pasiunile şi dorinţele mele, credinţe şi fornicaţii, încăpăţânări intelectuale şi autosuficienţe de tot felul, vine la noi experienţa realului.

Adevărul nu are nici o legătură cu ceea ce s-a spus sau nu s-a mai spus, cu ceea ce s-a scris sau nu s-a mai scris; el ajunge la noi numai atunci când eul însuşi a murit. Mintea nu poate căuta adevărul pentru că nu-l cunoaşte. Mintea nu poate recunoaşte adevărul pentru că niciodată nu l-a cunoscut. Adevărul vine la noi în mod spontan atunci când am eliminat toate elementele nedorite care constituie eul însuşi. Atâta vreme cât conştiinţa va continua să fie îmbuteliată în eul însuşi, nu va putea experimenta ceea ce este realul, ceea ce se află dincolo de corp, de afecte şi de minte, ceea ce este adevărul.

Când eul însuşi rămâne redus la praf cosmic, conştiinţa se eliberează pentru a se trezi definitiv şi a experimenta în mod direct adevărul.

Pe bună dreptate Marele Kabir Iisus a spus: „CUNOAŞTEŢI ADEVĂRUL ŞI EL VĂ VA FACE LIBERI”.

La ce-i serveşte omului să cunoască cincizeci de mii de teorii dacă niciodată nu a experimentat Adevărul? Sistemul intelectual al oricărui om este foarte demn de respect, dar oricărui sistem i se opune un altul şi nici unul, nici celălalt nu este adevărul. E mai bine să ne autoexplorăm pentru a ne autocunoaşte şi a ajunge să experimentăm într-o zi, în mod direct, realul, ADEVĂRUL.

□ Capitolul 6 □
CONCEPT ŞI REALITATE □

Cine sau ce poate garanta că realitatea şi conceptul ar fi absolut egale? Conceptul este un lucru iar realitatea este un alt lucru şi există

tendinţa de a ne supraestima propriile concepte.

Faptul ca realitatea să fie egală cu conceptul este ceva aproape imposibil; totuşi, lumea, hipnotizată de propriul ei concept, presupune întotdeauna că acesta şi realitatea sunt identice.

Unui proces psihologic oarecare, corect structurat prin intermediul unei logici exacte, i se opune un altul diferit, riguros alcătuit, cu o logică asemănătoare ori superioară. Şi atunci? Două minţi sever disciplinate în structuri intelectuale de fier, discutând între ele, polemizând despre o oarecare realitate, cred fiecare în exactitatea propriului lor concept şi în falsitatea conceptului celeilalte; totuşi, care dintre ele are dreptate? Cine ar putea în mod cinstit să garanteze şi într-un caz şi în celălalt? În care dintre ele conceptul şi realitatea se dovedesc a fi identice?

Incontestabil, fiecare cap este o lume şi în toţi şi în fiecare dintre noi există un fel de dogmatism pontifical şi dictatorial care vrea să ne facă să credem în egalitatea absolută între concept şi realitate. Oricât de puternice ar fi structurile unui raţionament, nimeni nu poate garanta egalitatea absolută între concepte şi realitate.

Cei care se autolimitează în orice procedeu de logică intelectuală, vor să facă întotdeauna să coincidă realitatea fenomenelor cu conceptele elaborate, iar aceasta nu este altceva decât rezultatul halucinaţiei raţionale. A se deschide la nou este dificila facilitate a conservatorului; din nefericire, oamenii vor să descopere, să vadă în orice fenomen natural, propriile lor prejudecăţi, concepte, preconcepţii, opinii şi teorii; nimeni nu ştie să fie receptiv, să vadă noul cu mintea clară şi spontană.

Indicat ar fi ca fenomenele să-i vorbească savantului; din păcate, savanţii acestor vremuri nu ştiu să vadă fenomenele, vor doar să vadă în ele confirmarea tuturor preconcepţiilor lor. Chiar dacă pare de necrezut, oamenii de ştiinţă moderni nu ştiu nimic despre fenomenele naturale. Când vedem în fenomenele naturii exclusiv propriile noastre concepte, cu siguranţă nu vedem fenomenele, ci conceptele.

Totuşi, nerozii oameni de ştiinţă, hipnotizaţi de fascinantul lor intelect, cred în mod stupid, că fiecare din conceptele lor este absolut identic cu vreunul din fenomenele observate, cu toate că realitatea este diferită. Nu negăm faptul că afirmaţiile noastre sunt respinse de oricine se autolimitează într-un procedeu logic oarecare; indiscutabil, condiţia pontificală şi dogmatică a intelectului n-ar putea în nici un fel să accepte că un oarecare concept corect elaborat nu coincide exact cu realitatea.

De îndată ce mintea observă, prin intermediul simţurilor, vreun fenomen, se grăbeşte imediat să-l eticheteze cu un oarecare termen ştiinţific care, în mod incontestabil, serveşte doar ca paravan pentru a-şi ascunde propria ignoranţă.

Mintea nu ştie în realitate să fie receptivă la nou, însă ştie să inventeze termeni foarte complicaţi cu care pretinde să califice într-un mod autoînşelător ceea ce cu siguranţă ignoră.

Vorbind de această dată în accepţie Socratică, vom spune că mintea nu numai că nu ştie, ci pe deasupra nu ştie că nu ştie.

Mintea modernă este teribil de superficială, s-a specializat în a inventa termeni foarte complicaţi pentru a-şi ascunde propria ignoranţă. Există două tipuri de ştiinţă: prima nu este altceva decât acea putreziciune de teorii subiective care abundă peste tot. A doua este ştiinţa pură a marilor iluminaţi, ştiinţa obiectivă a Fiinţei.

Fără îndoială, nu ar fi posibil să pătrundem în amfiteatrul ştiinţei cosmice, dacă înainte nu am murit în noi înşine. Trebuie să dezintegrăm toate acele elemente indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru şi care, în ansamblul lor, constituie sinele însuşi, Eul psihologiei.

Câtă vreme conştiinţa superlativă a Fiinţei continuă să fie îmbuteliată în eul însuşi, în propriile noastre concepte şi teorii subiective, se dovedeşte absolut imposibil să cunoaştem în mod direct cruda realitate a fenomenelor naturale în sine.

Cheia laboratorului naturii o ţine în mâna sa dreaptă Îngerul Morţii.

Foarte puţin putem învăţa din fenomenul naşterii, dar din cel al morţii putem învăţa totul. Templul neatins al ştiinţei pure se află în adâncul negrului mormânt. Dacă germenul nu moare, planta nu se naşte. Doar o dată cu moartea survine noul. Când Egoul moare, conştiinţa se trezeşte pentru a vedea realitatea tuturor fenomenelor naturii aşa cum sunt în ele însele şi prin ele însele.

Conştiinţa ştie ceea ce experimentează în mod direct, prin ea însăşi, cruda realitate a vieţii de dincolo de corp, de afecte şi de minte.

□ Capitolul 7 □
DIALECTICA CONŞTIINŢEI □

În munca esoterică legată de eliminarea elementelor indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru, apare uneori dezgustul, oboseala şi plictiseala. Incontestabil avem nevoie să ne întoarcem întotdeauna la punctul de plecare originar şi să revalorizăm fundamentele muncii psihologice, dacă într-adevăr aspirăm la o schimbare radicală.

A iubi munca esoterică este indispensabil când se vrea cu adevărat o transformare interioară completă. Câtă vreme nu iubim munca psihologică ce conduce la schimbare, reevaluarea principiilor se dovedeşte ceva mai mult decât imposibil.

Ar fi absurd să credem că am putea fi interesaţi de muncă dacă în realitate nu am ajuns s-o iubim. Aceasta înseamnă că iubirea este

imperioasă atunci când încercăm iar şi iar să revalorizăm fundamentele muncii psihologice.

Este urgent, înainte de toate, să ştim ce este ceea ce se numeşte conştiinţă, căci sunt multe persoanele care niciodată nu s-au interesat să ştie ceva despre aceasta.

Orice persoană obişnuită, niciodată nu ar ignora faptul că un boxer ce cade făcut knock-out în ring îşi pierde conştiinţa. E clar că revenindu-şi, bietul pugilist îşi capătă din nou conştiinţa. În consecinţă, oricine înţelege că există o diferenţă clară între personalitate şi conştiinţă.

Când venim pe lume, cu toţii avem un procent de trei la sută conştiinţă şi un procent de nouăzeci şi şapte la sută repartizabil între subconştient, infraconştient şi inconştient.

Cele trei procente de conştiinţă trează pot fi crescute pe măsură ce lucrăm asupra noastră înşine. Nu este cu putinţă să ne mărim conştiinţa prin procedee exclusiv fizice sau mecanice. Fără îndoială, conştiinţa se poate trezi numai pe baza unor munci conştiente şi suferinţe voluntare.

Trebuie să înţelegem, există diferite tipuri de energie în interiorul nostru: primul – energie mecanică, al doilea – energie vitală, al treilea – energie psihică, al patrulea – energie mentală, al cincilea – energie a voinţei, al şaselea – energie a conştiinţei, al şaptelea – energia spiritului pur.

Oricât am multiplica energia pur mecanică, niciodată nu vom reuşi să trezim conştiinţa. Oricât am mări forţele vitale în organismul nostru, niciodată nu vom ajunge să trezim conştiinţa. Multe procese psihologice au loc înăuntrul nostru fără ca pentru aceasta să intervină în vreun fel conştiinţa.

Oricât de mari ar fi disciplinările minţii, energia mentală nu va reuşi niciodată să trezească diversele funcţionalisme ale conştiinţei.

Forţa voinţei, chiar dacă ar fi multiplicată la infinit, nu reuşeşte să trezească conştiinţa. Toate aceste tipuri de energie se repartizează pe diferite niveluri şi dimensiuni ce nu au nimic de-a face cu conştiinţa. Conştiinţa poate fi trezită numai prin munci conştiente şi eforturi corecte.

Micul procent de conştiinţă pe care îl posedă umanitatea, în loc să fie mărit, obişnuieşte să fie irosit în mod inutil în viaţă. Este evident că identificându-ne cu toate întâmplările din existenţa noastră, risipim în zadar energia conştiinţei.

Noi ar trebui să vedem viaţa ca pe un film, fără a ne identifica vreodată cu nici o comedie, dramă sau tragedie, astfel am economisi energie conştientivă. Conştiinţa în ea însăşi este un tip de energie de o foarte înaltă frecvenţă vibratorie.

Nu trebuie să confundăm conştiinţa cu memoria, căci sunt atât de diferite una de cealaltă, cum este lumina farurilor automobilului faţă de şoseaua pe care mergem. Multe acte se desfăşoară în interiorul nostru fără vreo participare a ceea ce se numeşte conştiinţă. În organismul nostru se petrec o mulţime de ajustări şi reajustări, fără ca pentru aceasta conştiinţa să participe la ele.

Centrul motor al corpului nostru poate conduce un automobil sau poate dirija degetele ce ating clapele unui pian fără cea mai mică participare a conştiinţei. Conştiinţa este lumina pe care inconştientul nu o percepe. Nici orbul nu percepe lumina fizică solară, dar ea există prin ea însăşi.

Trebuie să ne deschidem pentru ca lumina conştiinţei să pătrundă în tenebrele înspăimântătoare ale eului însuşi, ale sinelui însuşi.

Acum vom înţelege mai bine semnificaţia cuvintelor lui Ioan, când Evanghelia spune: „Lumina a venit la întuneric, dar întunericul nu a înţeles-o”. Însă ar fi imposibil ca lumina conştiinţei să poată pătrunde în tenebrele eului însuşi, dacă înainte nu am folosi simţul minunat al autoobservării psihologice. Trebuie să-i deschidem drum luminii pentru a ilumina profunzimile întunecate ale Eului Psihologiei.

O persoană nu s-ar autoobserva niciodată, dacă nu ar avea interes să se schimbe; un asemenea interes este posibil numai atunci când cineva iubeşte cu adevărat învăţăturile esoterice.

Acum vor înţelege cititorii noştri motivul pentru care îi sfătuim să revalorizeze iar şi iar instrucţiunile cu privire la munca asupra lor înşişi. Conştiinţa trează ne permite să experimentăm în mod direct realitatea. Din nefericire, animalul intelectual în mod greşit numit om, fascinat de puterea de formulare a logicii dialectice, a uitat dialectica conştiinţei.

Indiscutabil, puterea de a formula concepte logice se dovedeşte a fi în fond extrem de săracă.

De la teză putem trece la antiteză şi prin intermediul discuţiei să ajungem la sinteză, dar aceasta din urmă continuă să fie în sine un concept intelectual, care în nici un fel nu poate coincide cu realitatea. Dialectica Conştiinţei este mai directă, ne permite să experimentăm realitatea oricărui fenomen în el însuşi şi prin sine însuşi. Fenomenele naturale în nici un caz nu coincid în mod exact cu conceptele formulate de minte.

Viaţa se desfăşoară clipă de clipă şi când o capturăm pentru a o analiza, o ucidem. Când încercăm să deducem concepte, observând un fenomen natural oarecare, încetăm de fapt să percepem realitatea fenomenului şi vedem în acesta numai reflectarea teoriilor şi conceptelor învechite care nu au câtuşi de puţin vreo legătură cu faptul observat.

Halucinaţia intelectuală este fascinantă şi vrem cu orice preţ ca toate

fenomenele naturii să coincidă cu logica noastră dialectică. Dialectica conştiinţei se bazează pe experienţele trăite şi nu pe simplul raţionalism subiectiv.

Toate legile naturii există înăuntrul nostru înşine şi, dacă în interiorul nostru nu le descoperim, nicicând nu le vom descoperi în afara noastră. Omul este cuprins în Univers şi Universul este cuprins în om.

Real este ceea ce experimentează cineva în interiorul său, numai conştiinţa poate experimenta realitatea. Limbajul conştiinţei este simbolic, intim, profund semnificativ şi doar cei treji îl pot înţelege. Cel ce vrea să trezească conştiinţa trebuie să elimine din interiorul său toate elementele nedorite care constituie Egoul, Eul Însuşi, înăuntrul cărora se află îmbuteliată esenţa.

□ Capitolul 8 □
JARGONUL ŞTIINŢIFIC □

Didactica logică se dovedeşte a fi condiţionată şi caracterizată în plus de prepoziţiile „în” şi „cu privire la”, care nu ne conduc niciodată la experienţa directă a realului. Fenomenele naturii sunt foarte departe de a fi aşa cum le văd oamenii de ştiinţă. Desigur, de îndată ce un fenomen oarecare este descoperit, imediat este calificat ori etichetat cu vreun ciudat termen dificil din jargonul ştiinţific.

Evident, acei termeni foarte complicaţi ai ştiinţei moderne, servesc doar ca paravan pentru a masca ignoranţa.

Fenomenele naturale nu sunt nicidecum aşa cum le văd oamenii de ştiinţă. Viaţa, cu toate procesele şi fenomenele sale, se desfăşoară moment de moment, clipă de clipă, iar când mintea scientistă o opreşte pentru a o analiza, de fapt o ucide. În nici un caz nu este egală cu realitatea. Orice inferenţă extrasă dintr-un fenomen natural oarecare, în nici un fel nu este egală cu realitatea concretă a fenomenului; din nefericire, mintea omului de ştiinţă, halucinată de propriile sale teorii, crede cu fermitate în realitatea inferenţelor ei.

Intelectul, halucinat, nu numai că vede în fenomene reflectarea propriilor sale concepte, ci în plus, ceea ce este şi mai rău, vrea să facă, într-un mod dictatorial, ca fenomenele să se dovedească a fi exacte şi absolut egale cu toate acele concepte cu care acesta este plin.

Fenomenul halucinaţiei intelectuale este fascinant; nici unul din acei nerozi oameni de ştiinţă ultramoderni nu ar admite realitatea propriei sale halucinaţii. Cu siguranţă, pedanţii acestor vremuri, în nici un chip nu ar admite să fie calificaţi drept halucinaţi. Forţa autosugestiei i-a făcut să creadă în realitatea tuturor acelor concepte ale jargonului ştiinţific.

Evident, mintea halucinată se crede conştientă şi vrea într-un mod dictatorial ca toate procesele naturii să meargă pe făgaşul ideilor ei savante. Nu a apărut bine un fenomen nou, că şi este clasificat, etichetat şi plasat într-un loc sau altul, ca şi cum ar fi fost într-adevăr înţeles.

Sunt cu miile termenii care s-au inventat pentru a eticheta fenomene, totuşi, pseudosavanţii nu ştiu nimic despre realitatea acestora. Ca exemplu viu a tot ceea ce afirmăm în acest capitol, vom menţiona corpul uman. În numele adevărului, putem afirma în mod accentuat că acest corp fizic este absolut necunoscut pentru oamenii de ştiinţă moderni.

O afirmaţie de acest fel ar putea să pară foarte obraznică pentru pontifii ştiinţei moderne, indiscutabil meritǎm din partea lor excomunicarea. Totuşi, avem baze foarte solide pentru a face o atât de teribilă afirmaţie; din nenorocire minţile halucinate sunt atât de convinse de pseudoştiinţa lor, încât în nici un chip n-ar putea să accepte cruda realitate a ignoranţei lor.

Dacă le-am spune ierarhilor ştiinţei moderne că Contele Cagliostro, un foarte interesant personaj al secolelor XVI, XVII şi XVIII, încă trăieşte în plin secol XX; dacă le-am spune că faimosul Paracelsus, însemnat doctor din evul mediu, încă mai există, puteţi fi siguri că ierarhii ştiinţei actuale şi-ar bate joc de noi şi nu ar accepta niciodată afirmaţiile noastre.

Totuşi, aşa este; în prezent pe faţa pământului trăiesc autenticii mutanţi, oameni nemuritori cu corpuri ce datează de mii şi milioane de ani.

Autorul acestei opere îi cunoaşte pe mutanţi, totuşi nu ignoră scepticismul modern, halucinaţia oamenilor de ştiinţă şi starea de ignoranţă a atotştiutorilor.

Pentru toate acestea, nu vom cădea nicidecum în iluzia de a crede că fanaticii jargonului ştiinţific vor accepta realitatea insolitelor noastre declaraţii.

Corpul oricărui mutant este o sinceră sfidare a jargonului ştiinţific al acestor timpuri. Corpul oricărui mutant îşi poate schimba aspectul şi să revină apoi la starea sa normală, fără să sufere nici o daună.

Corpul oricărui mutant poate pătrunde instantaneu în a patra verticală şi poate chiar să ia orice formă vegetală sau animală, şi să revină apoi la starea sa normală, fără să sufere nici un prejudiciu.

Corpul oricărui mutant sfidează vehement vechile texte de Anatomie oficială.

Din nefericire nici una din aceste declaraţii nu i-ar putea convinge pe halucinaţii jargonului ştiinţific.

Acei domni, aşezaţi pe tronurile lor pontificale, ne-ar privi fără îndoială cu dispreţ, poate cu mânie şi posibil chiar cu puţină milă.

Cu toate acestea, adevărul este ceea ce este şi realitatea mutanţilor este o sinceră sfidare a oricărei teorii ultramoderne. Autorul cărţii îi cunoaşte pe mutanţi, dar nu speră să fie crezut de cineva.

Fiecare organ din corpul uman este controlat de legi şi forţe pe care nici gând să le cunoască halucinaţii jargonului ştiinţific. Elementele naturii sunt în ele însele necunoscute pentru ştiinţa oficială; cele mai bune formule chimice sunt incomplete: doi atomi de Hidrogen şi unul de Oxigen pentru a forma apa, se dovedeşte ceva empiric.

Dacă încercăm să unim într-un laborator atomul de Oxigen cu cei doi de Hidrogen, nu se obţine nici apă nici altceva, pentru că această formulă este incompletă, îi lipseşte elementul foc, numai cu acest element menţionat s-ar putea crea apă.

Intelectul, oricât de strălucit ar părea, nu ne poate conduce niciodată la experienţa realului. Clasificarea substanţelor şi ciudaţii termeni dificili cu care sunt etichetate acestea, servesc doar ca paravan pentru a acoperi ignoranţa. Faptul că intelectul crede că o oarecare substanţă posedă nume şi caracteristici determinate, este absurd şi insuportabil.

De ce intelectul se crede atotştiutor? De ce aiurează crezând că substanţele şi fenomenele sunt aşa cum crede el că sunt? De ce vrea intelectul ca natura să fie o replică perfectă a tuturor teoriilor, conceptelor, opiniilor, dogmelor, preconcepţiilor şi prejudecăţilor sale?

În realitate fenomenele naturale nu sunt aşa cum se crede că sunt, iar substanţele şi forţele naturii în nici un caz nu sunt aşa cum crede intelectul că sunt. Conştiinţa trează nu este mintea, nici memoria, nici altceva asemănător. Numai conştiinţa eliberată poate experimenta prin ea însăşi şi în mod direct realitatea vieţii libere în mişcarea ei.

Însă trebuie să afirmăm în mod subliniat că atâta timp cât va exista în interiorul nostru orice element subiectiv, conştiinţa va continua să fie îmbuteliată în acel element şi, în consecinţă, nu va putea să se bucure de iluminarea continuă şi perfectă.

◻ Capitolul 9 ◻
ANTICRISTUL ◻

Sclipitorul intelectualism, ca funcţionalism vădit al Eului psihologic, este fără îndoială ANTICRISTUL.

Cei ce presupun că ANTICRISTUL este un personaj ciudat, născut într-un oarecare loc de pe pământ sau venit dintr-o ţară sau alta, cu siguranţă greşesc cu desăvârşire. Am spus în mod subliniat că ANTICRISTUL nu este deloc un individ anume, ci toţi indivizii. În mod evident ANTICRISTUL este înrădăcinat în profunzimea fiecărei persoane

şi se exprimă în multiple moduri.

Intelectul pus în serviciul spiritului se dovedeşte util; intelectul separat de spirit devine inutil. Din intelectualismul fără spiritualitate se nasc şarlatanii, vie manifestare a ANTICRISTULUI. Evident şarlatanul, în el însuşi şi prin el însuşi, este ANTICRISTUL. Din păcate, lumea actuală, cu toate tragediile şi nenorocirile ei, este guvernată de ANTICRIST. Starea haotică în care se află omenirea actuală, fără îndoială se datorează ANTICRISTULUI.

Nelegiuitul despre care vorbea Pavel din Tars în epistolele sale, este cu siguranţă o crudă realitate în zilele noastre. Nelegiuitul a venit deja şi se manifestă peste tot; cu siguranţă are darul ubicuităţii. Discută în cafenele, face negocieri la ONU, se aşează comod la Geneva, face experienţe de laborator, inventează bombe, rachete teleghidate, gaze asfixiante, bombe bacteriologice, etc., etc., etc.

ANTICRISTUL, fascinat de propriul său intelectualism, exclusivitate absolută a atotştiutorilor, crede că cunoaşte toate fenomenele naturii. ANTICRISTUL, crezându-se atotcunoscător, îmbuteliat în toată putreziciunea teoriilor sale, refuză complet tot ceea ce aduce a Dumnezeu sau se venerează.

Autosuficienţa ANTICRISTULUI, orgoliul şi trufia pe care le are, sunt ceva insuportabil. ANTICRISTUL urăşte de moarte virtuţile creştine ale credinţei, răbdarea şi umilinţa.

Toţi îngenunchează în faţa ANTICRISTULUI. În mod evident, acesta a inventat avioane supersonice, vapoare minunate, strălucitoare automobile, medicamente uimitoare, etc.

În aceste condiţii, cine ar putea să se îndoiască de ANTICRIST? Cine îndrăzneşte în aceste vremuri să se pronunţe împotriva tuturor acestor miracole şi minuni ale fiului pierzaniei, se condamnă singur la batjocura semenilor săi, la sarcasm, la ironie, la calificativul de stupid şi ignorant.

E greu să le faci să înţeleagă acest lucru pe persoanele serioase şi dedicate studiului, acestea reacţionează, opun rezistenţă. Este clar că animalul intelectual eronat numit om, este un robot programat cu ajutorul grădiniţei, şcolii primare, secundare, colegiului, universităţii, etc.

Nimeni nu poate nega faptul că un robot programat funcţionează în conformitate cu programul, nicidecum nu ar putea funcţiona dacă ar fi scos din program.

ANTICRISTUL a elaborat programul cu care se programează roboţii umanoizi ai acestor timpuri decadente. A face aceste clarificări, a accentua ceea ce spun, se dovedeşte teribil de dificil, fiind în afara programului. Este atât de gravă această problemă şi atât de îngrozitoare absorbirea minţii, încât în nici un chip, nici un robot

umanoid nu ar bănui câtuşi de puţin că programul nu este folositor, căci el a fost plănuit conform programului, iar a se îndoi de acesta i s-ar părea o erezie, ceva nepotrivit şi absurd. Este o nerozie, ceva absolut imposibil ca un robot să se îndoiască de programul lui, întrucât însăşi existenţa lui se datorează programului.

Din nefericire lucrurile nu sunt aşa cum le gândeşte robotul umanoid; există o altă ştiinţă, o altă învăţătură, de neacceptat pentru roboţii umanoizi. Umanoidul robot reacţionează şi are dreptate să o facă, pentru că nu a fost programat pentru altă ştiinţă, nici pentru altă cultură, pentru nimic ce diferă de programul său obişnuit.

ANTICRISTUL a elaborat programele robotului umanoid, robotul se prosternează umil în faţa stăpânului său. Cum ar putea robotul să se îndoiască de înţelepciunea stăpânului său?

Copilul se naşte inocent şi pur; esenţa exprimându-se în fiecare creatură este preţioasă în mare măsură. Incontestabil, natura depune în creierul nou-născuţilor toate acele date primare, naturale, necultivate, cosmice, spontane, indispensabile pentru captarea ori înţelegerea adevărurilor conţinute în orice fenomen natural perceptibil pentru simţuri. Aceasta înseamnă că nou-născutul ar putea descoperi prin el însuşi realitatea fiecărui fenomen natural; din păcate, programul ANTICRISTULUI se interpune şi minunatele calităţi pe care natura le-a depus în creierul nou-născutului, sunt curând distruse.

ANTICRISTUL interzice a gândi în mod diferit; orice făptură ce se naşte, trebuie să fie programată, din ordinul ANTICRISTULUI. Nu încape îndoială că ANTICRISTUL urăşte de moarte acel preţios simţ al Fiinţei, cunoscut ca „facultate de percepere instinctivă a adevărurilor cosmice”.

Ştiinţa pură este diferită de toată putreziciunea teoriilor universitare ce există pretutindeni, este ceva inadmisibil pentru roboţii ANTICRISTULUI. Multe războaie, foamete şi boli a răspândit ANTICRISTUL pe toată faţa Pământului şi, fără îndoială, va continua să le răspândească înainte să vină catastrofa finală.

Din nefericire a sosit ora marii apostazii anunţate de toţi profeţii şi nici o fiinţă umană nu ar îndrăzni să se pronunţe împotriva ANTICRISTULUI.

□ Capitolul 10 □
EUL PSIHOLOGIC □

Această chestiune a eului însuşi, ceea ce „eu sunt”, acel lucru care gândeşte, simte şi acţionează, este ceva ce trebuie să auto-explorăm pentru a o cunoaşte în profunzime. Există pretutindeni teorii foarte frumoase care atrag şi fascinează; însă la nimic nu ar servi toate acestea dacă nu ne-am cunoaşte pe noi înşine.

Este fascinant să studiem astronomia sau să ne delectăm puţin citind opere serioase; totuşi, este o ironie să devenim un erudit şi să nu ştim nimic despre noi înşine, despre „eu sunt”, despre personalitatea umană pe care o posedăm. Fiecare este foarte liber să gândească ce vrea, iar raţiunea subiectivă a animalului intelectual, în mod greşit numit om, face faţă la orice, poate la fel de bine să facă din ţânţar armăsar, ca şi din armăsar ţânţar; sunt mulţi intelectualii care trăiesc jucându-se cu raţionalismul, şi după toate astea, ce?

A fi erudit nu înseamnă a fi înţelept. Ignoranţii cultivaţi abundă ca buruienile şi nu numai că nu ştiu ci, mai mult, nici măcar nu ştiu că nu ştiu. A se înţelege prin ignoranţi cultivaţi, atotştiutorii care cred că ştiu şi nici măcar pe ei înşişi nu se cunosc.

Am putea teoretiza frumos despre eul Psihologiei, dar nu tocmai acest lucru este ceea ce ne interesează în acest capitol.

Avem nevoie să ne cunoaştem pe noi înşine pe cale directă, fără procesul deprimant al opţiunii. În nici un fel acest lucru nu ar fi posibil, dacă nu ne-am autoobserva în acţiune, clipă de clipă, moment de moment. Nu este vorba de a ne vedea prin prisma vreunei teorii sau a vreunei simple speculaţii intelectuale. A ne vedea în mod direct, aşa cum suntem, este ceea ce prezintă interes; numai aşa vom putea ajunge la adevărata cunoaştere de noi înşine.

Chiar dacă pare de necrezut, noi ne înşelăm în ceea ce ne priveşte. Multe lucruri pe care credem că nu le avem, le avem şi multe lucruri pe care credem că le avem, nu le avem. Ne-am format concepte false despre noi înşine şi trebuie să facem un inventar pentru a şti ce avem în plus şi ce ne lipseşte.

Presupunem că avem nişte calităţi oarecare, pe care în realitate nu le avem şi multe virtuţi pe care le posedăm, cu siguranţă le ignorăm. Suntem oameni adormiţi, inconştienţi şi acest lucru e ceea ce este grav. Din păcate, avem cea mai bună părere despre noi înşine şi nici măcar nu bănuim că suntem adormiţi.

Sfintele Scripturi insistă asupra necesităţii de a ne trezi, însă nu explică sistemul pentru a ajunge la acea trezire. Partea cea mai proastă este că sunt mulţi cei care au citit Sfintele Scripturi şi nici măcar nu înţeleg că sunt adormiţi. Toată lumea crede să se cunoaşte pe sine însăşi şi nicidecum nu bănuieşte că există doctrina celor multipli. În realitate, eul psihologic al fiecăruia este multiplu, se transformă întotdeauna în mai mulţi. Cu aceasta vrem să spunem că avem multe euri şi nu doar unul singur cum presupun întotdeauna ignoranţii cultivaţi.

A nega doctrina celor multipli înseamnă să ne prostim pe noi înşine, căci de fapt ar fi culmea culmilor să ignorăm contradicţiile intime pe care fiecare dintre noi le posedă.

„O să citesc un ziar”, spune eul intelectului; „la naiba cu lectura!”,

exclamă eul mişcării, „prefer să merg la o plimbare cu bicicleta”. „Ce plimbare? Ce pâine caldă!”, strigă un al treilea în discordie, „prefer să mănânc, mi-e foame”.

Dacă ne-am putea vedea în întregime într-o oglindă, aşa cum suntem, am descoperi prin noi înşine, într-un mod direct, doctrina celor multipli. Personalitatea umană este doar o marionetă controlată de fire invizibile. Eul care astăzi jură iubire eternă pentru gnoză, mai târziu este înlocuit de alt eu care nu are nimic de-a face cu jurământul; atunci, individul se retrage. Eul care azi jură iubire eternă unei femei este, mai târziu, înlocuit de un altul, care nu are nimic de-a face cu acel jurământ; atunci subiectul se îndrăgosteşte de alta iar castelul de cărţi de joc se năruie.

Animalul intelectual, eronat numit om, este ca o casă plină de mulţi oameni. Nu există ordine, nici vreo concordanţă între multiplele euri, ele toate se ceartă între ele şi îşi dispută supremaţia. Când vreunul din ele obţine controlul centrilor principali ai maşinii organice, se simte unicul, stăpânul, însă în cele din urmă este destituit. Examinând lucrurile din acest punct de vedere, ajungem la logica concluzie că mamiferul intelectual nu are adevăratul simţ al responsabilităţii morale. Indiscutabil, ceea ce maşina ar spune sau ar face la un moment dat, depinde în mod exclusiv de tipul de eu care o controlează în acele clipe.

Se spune că Iisus din Nazareth a scos din corpul Mariei Magdalena şapte demoni, şapte euri, vie personificare a celor şapte păcate capitale. Evident fiecare din aceşti şapte demoni este căpetenie de legiune; prin urmare, trebuie să precizăm ca un corolar că Cristosul intim a putut alunga din corpul Mariei Magdalena mii de Euri.

Reflectând la toate aceste lucruri, putem deduce clar că singurul lucru demn pe care îl posedăm în interiorul nostru este ESENŢA; din păcate ea se află îmbuteliată în toate acele multiple euri ale Psihologiei revoluţionare. Este lamentabil faptul că esenţa se desfăşoară întotdeauna în virtutea propriei sale îmbutelieri. Indiscutabil, esenţa sau conştiinţa, care este acelaşi lucru, doarme profund.

□ Capitolul 11 □
TENEBRELE □

Una din problemele cele mai dificile ale timpurilor noastre este, cu siguranţă, întortocheatul labirint al teoriilor. Fără îndoială, în aceste vremuri, şcolile pseudoesoterice şi pseudoocultiste s-au înmulţit pretutindeni într-un mod exorbitant.

Piaţa de suflete, de cărţi şi de teorii este înspăimântătoare, rar este acela care, prin păienjenişul atâtor idei contradictorii, reuşeşte într-

adevăr să găsească drumul secret.

Cel mai grav lucru din toate acestea este fascinaţia intelectivă; există tendinţa de a ne hrăni în mod strict intelectual cu tot ceea ce ajunge la minte. Vagabonzii intelectului nu se mai mulţumesc cu toată acea literatură subiectivă şi de tip general, care abundă pe piaţa de cărţi, ci dimpotrivă, acum pe deasupra, se mai şi îndoapă până la indigestie cu pseudoesoterismul şi pseudoocultismul ieftin ce abundă peste tot ca buruienile.

Rezultatul tuturor acestor jargoane este confuzia şi dezorientarea vădită a şarlatanilor intelectului. Primesc în mod constant scrisori şi cărţi de tot felul; expeditorii, ca întotdeauna, îmi pun întrebări despre o şcoală sau alta, despre o oarecare carte, iar eu mă limitez să răspund următoarele: „Lăsaţi dvs. trândăvia mentală; pe dvs. nu trebuie să vă intereseze viaţa altuia, dezintegraţi eul animalic al curiozităţii, pe dvs. nu trebuie să vă preocupe şcolile altora, deveniţi serioşi, cunoaşteţi-vă pe voi înşivă, studiaţi-vă pe voi înşivă, observaţi-vă pe voi înşivă, etc., etc., etc”...

În realitate, important este să ne cunoaştem pe noi înşine, în mod profund, în toate nivelurile minţii.

Tenebrele sunt inconştienţa; lumina este conştiinţa; trebuie să permitem ca lumina să pătrundă în propriile noastre tenebre; evident lumina are puterea de a învinge tenebrele. Din păcate, oamenii sunt autoînchişi în mediul infect şi imund al propriei lor minţi, adorându-şi iubitul Ego.

Nu vor să-şi dea seama oamenii că nu sunt stăpânii propriei lor vieţi, cu siguranţă, fiecare persoană este controlată din interior de multe alte persoane, vreau să mă refer în mod accentuat la toată acea multiplicitate de euri pe care le purtăm înăuntru.

În mod vădit, fiecare dintre acele euri pune în mintea noastră ceea ce trebuie să gândim, în gura noastră ceea ce trebuie să spunem, în inimă ceea ce trebuie să simţim, etc. În aceste condiţii, personalitatea umană nu este decât un robot condus de diferite persoane care îşi dispută supremaţia şi care aspiră la controlul suprem al centrilor capitali ai maşinii organice.

În numele adevărului, trebuie să afirmăm în mod solemn că bietul animal intelectual, în mod greşit numit om, cu toate că se crede foarte echilibrat, trăieşte într-un dezechilibru psihologic total.

Mamiferul intelectual nu este nicidecum unilateral; dacă ar fi fost, ar fi echilibrat. Animalul intelectual este din nefericire multilateral şi acest lucru este demonstrat din plin. Cum ar putea să fie echilibrat umanoidul raţional? Pentru ca să existe echilibru perfect, este nevoie de conştiinţă trează.

Numai lumina conştiinţei, îndreptată asupra noastră înşine, nu din

margini, ci în mod deplin, central, poate să pună capăt contrastelor, contradicţiilor psihologice şi să stabilească în noi adevăratul echilibru interior.

Dacă dizolvăm tot acel ansamblu de euri pe care le purtăm în interiorul nostru, se produce trezirea conştiinţei şi, drept consecinţă sau corolar, echilibrul adevărat al propriului nostru psihic. Din păcate, oamenii nu vor să-şi dea seama de inconştienţa în care trăiesc; dorm profund. Dacă oamenii ar fi treji, fiecare şi-ar simţi semenii înăuntrul său. Dacă oamenii ar fi treji, semenii noştri ne-ar simţi în interiorul lor. Atunci, evident, războaiele n-ar mai exista şi pământul întreg ar fi cu adevărat un paradis. Lumina conştiinţei, dându-ne un adevărat echilibru psihologic, vine să aşeze fiecare lucru la locul său şi, ceea ce înainte intra în conflict intim cu noi, rămâne de fapt la locul său potrivit.

Este atât de mare inconştienţa mulţimilor, încât nici măcar nu sunt capabile să găsească relaţia care există între lumină şi conştiinţă. Incontestabil, lumină şi conştiinţă sunt două aspecte ale aceluiaşi lucru; unde există lumină, există conştiinţă. Inconştienţa înseamnă tenebre şi acestea din urmă există în interiorul nostru.

Numai prin intermediul autoobservării psihologice permitem ca lumina să pătrundă în propriile noastre tenebre.

„Lumina a venit la întuneric, dar întunericul nu a înţeles-o”.

◻ Capitolul 12 ◻
CELE TREI MINŢI ◻

Există peste tot mulţi şarlatani ai intelectului, fără orientare pozitivă şi otrăviţi de dezgustătorul scepticism. Cu siguranţă, respingătorul venin al scepticismului a contaminat minţile umane în mod alarmant încă din secolul al XVIII-lea.

Înaintea acelui secol, faimoasa insulă Nontrabada sau Encubierta, situată în faţa coastelor Spaniei, se făcea vizibilă şi tangibilă în mod constant. Nu există îndoială că acea insulă se află situată în a patra verticală. Numeroase sunt povestirile legate de acea insulă misterioasă.

După secolul al XVIII-lea amintita insulă s-a pierdut în eternitate, nimeni nu mai ştie nimic despre ea.

În vremurile Regelui Arthur şi ale cavalerilor mesei rotunde, elementalii naturii s-au manifestat peste tot, pătrunzând profund în atmosfera noastră fizică. Sunt numeroase povestirile despre spiriduşi, duhuri şi zâne, care încă mai abundă în verdele Erim, Irlanda; din nefericire, toate aceste lucruri inocente, toată această frumuseţe a sufletului lumii, nu mai sunt percepute de umanitate din cauza pedanteriilor şarlatanilor intelectului şi a dezvoltării nemăsurate a Egoului animalic.

În ziua de azi, pedanţii râd de toate aceste lucruri, nu le acceptă deşi în fond nici pe departe nu au obţinut fericirea. Dacă oamenii ar înţelege că avem trei minţi, altfel ar sta lucrurile şi poate chiar ar manifesta mai mult interes pentru aceste studii. Din păcate, ignoranţii cultivaţi, prinşi în meandrele complicatelor lor erudiţii, nici măcar nu au vreme să se ocupe de studiile noastre în mod serios.

Acei bieţi oameni sunt autosuficienţi, se înfumurează cu vanul intelectualism, cred că merg pe drumul drept şi nu bănuiesc nicidecum că sunt vârâţi într-o situaţie fără ieşire.

În numele adevărului trebuie să spunem, în sinteză, că avem trei minţi. Pe prima, putem şi trebuie să o numim Minte Senzorială, pe cea de-a doua o vom denumi cu numele de Minte Intermediară. Pe cea de a treia o vom numi Minte Interioară. Vom studia acum fiecare din aceste trei Minţi separat şi în mod temeinic.

Indiscutabil, Mintea Senzorială îşi elaborează conceptele de fond prin intermediul percepţiilor senzoriale externe. În aceste condiţii, Mintea Senzorială este teribil de grosolană şi materialistă, nu poate accepta nimic ce nu a fost demonstrat fizic.

Întrucât conceptele de fond ale Minţii Senzoriale au drept bază datele senzoriale externe, fără îndoială, aceasta nu poate şti nimic despre real, despre adevăr, despre misterele vieţii şi ale morţii, despre suflet şi spirit, etc. Pentru şarlatanii intelectului, acaparaţi cu totul de simţurile externe şi îmbuteliaţi în conceptele de fond ale minţii senzoriale, studiile noastre esoterice sunt o nebunie.

În cadrul raţiunii lipsite de raţiune, în sfera nechibzuinţei, ei au dreptate, dat fiind că sunt condiţionaţi de lumea senzorială externă. Cum ar putea Mintea Senzorială să accepte ceva ce nu ţine de simţuri? Dacă datele simţurilor servesc drept resort secret pentru toate funcţionalismele Minţii Senzoriale, este evident că acestea din urmă trebuie să dea naştere unor concepte senzoriale.

Mintea Intermediară este diferită, totuşi, nici ea nu ştie nimic, în mod direct, despre ceea ce este realul, se limitează să creadă şi asta e tot. În Mintea Intermediară se găsesc credinţele religioase, dogmele de nezdruncinat, etc.

Mintea Interioară este fundamentală pentru experimentarea directă a adevărului. Fără îndoială, Mintea Interioară îşi elaborează conceptele de fond cu ajutorul datelor aduse de conştiinţa superlativă a Fiinţei.

În mod incontestabil, conştiinţa poate trăi şi experimenta realul. Nu există îndoială, conştiinţa ştie cu adevărat. Totuşi pentru a se manifesta, conştiinţa are nevoie de un mediator, de un instrument de acţiune, iar acesta este însăşi Mintea Interioară. Conştiinţa cunoaşte în mod direct realitatea fiecărui fenomen natural şi, prin intermediul Minţii Interioare, o poate manifesta.

A deschide Mintea Interioară ar fi indicat, pentru a ieşi din lumea îndoielilor şi a ignoranţei. Aceasta înseamnă că numai deschizând Mintea Interioară se naşte în fiinţa umană credinţa autentică. Privită această problemă din alt unghi, vom spune că scepticismul materialist este caracteristica specifică ignoranţei. Nu există îndoială că ignoranţii cultivaţi sunt sceptici sută la sută.

Credinţa este percepere directă a realului, înţelepciune fundamentală, trăire a ceea ce este dincolo de corp, de afecte şi de minte. Să se facă deosebire între adevărata credinţă şi credinţe. Credinţele se află înmagazinate în Mintea Intermediară; adevărata credinţă este caracteristică Minţii Interioare.

Din păcate, există întotdeauna tendinţa generală de a confunda credinţele cu adevărata credinţă. Chiar dacă pare paradoxal, vom sublinia cele ce urmează: „CEL CE ARE CREDINŢĂ ADEVĂRATĂ NU ARE NEVOIE SĂ CREADĂ”.

Căci credinţa autentică este înţelepciune trăită, cunoaştere exactă, experienţă directă.

Se întâmplă că vreme de multe secole s-a confundat adevărata credinţă cu credinţele şi acum este foarte greu să-i faci pe oameni să înţeleagă că credinţa este înţelepciune adevărată şi niciodată credinţe deşarte.

Funcţionalismele înţelepte ale minţii interioare au ca resort intim toate acele date formidabile ale înţelepciunii conţinute în conştiinţă. Cel ce şi-a deschis Mintea Interioară îşi aminteşte vieţile sale anterioare, cunoaşte misterele vieţii şi ale morţii, nu din ceea ce a citit sau nu a mai citit, nu din ceea ce a spus sau nu a spus cineva şi nu din ceea ce s-a crezut sau nu s-a mai crezut, ci din experienţă directă, trăită, teribil de reală.

Minţii senzoriale nu-i place ceea ce spunem, nu poate accepta acest lucru întrucât depăşeşte sfera ei, nu are nimic în comun cu percepţiile senzoriale externe, este un lucru străin conceptelor sale de fond, lucrurilor învăţate la şcoală, celor pe care le-a învăţat din diverse cărţi, etc., etc., etc.

Ceea ce spunem nu este acceptat nici de Mintea Intermediară pentru că, de fapt, îi contrazice credinţele, anulează ceea ce preceptorii săi religioşi au pus-o să înveţe pe de rost.

Iisus, Marele Kabir, îi sfătuia pe discipolii săi spunându-le: „Feriţi-vă de aluatul saducheilor şi de aluatul fariseilor”. E evident că prin această avertizare, Iisus Cristos se referea la doctrinele saducheilor materialişti şi ale fariseilor ipocriţi.

Doctrina saducheilor se află în Mintea Senzorială, este doctrina celor cinci simţuri. Doctrina fariseilor se află situată în Mintea Intermediară, acest lucru este de incontestabil, indiscutabil. Este evident că fariseii

asistă la riturile lor ca să se spună despre ei că sunt persoane bune, pentru a se preface dinaintea celorlalţi, însă niciodată nu lucrează asupra lor înşişi.

Nu ar fi posibil să deschidem Mintea Interioară dacă nu am învăţa să gândim în mod psihologic. În mod indiscutabil, atunci când cineva începe să se observe pe sine, este semn că a început să gândească psihologic. Câtă vreme o persoană nu admite realitatea propriei sale psihologii şi posibilitatea de a o schimba în mod fundamental, fără îndoială că nu simte necesitatea autoobservării psihologice.

Când cineva acceptă doctrina celor multipli şi înţelege necesitatea de a elimina diferitele euri pe care le poartă în psihicul său, cu scopul de a elibera conştiinţa, esenţa, fără îndoială începe în realitate, chiar prin acest fapt, autoobservarea psihologică.

Evident, eliminarea elementelor nedorite pe care le purtăm în psihicul nostru, produce deschiderea Minţii Interioare. Aceasta înseamnă că respectiva deschidere este ceva ce se realizează în mod treptat, pe măsură ce anihilăm elementele nedorite pe care le purtăm în psihicul nostru.

Cine îşi va fi eliminat, într-un procent de sută la sută, elementele nedorite din interiorul său, evident îşi va fi deschis mintea interioară, într-un procent de sută la sută. O astfel de persoană va poseda credinţa absolută. Acum veţi înţelege cuvintele lui Cristos când a spus: „Dacă aţi avea credinţă cât un bob de muştar, aţi muta munţii din loc”.

◻ Capitolul 13 ◻
MEMORIE-MUNCĂ ◻

Neîndoielnic fiecare persoană are propria sa psihologie particulară, acest lucru este incontestabil, indiscutabil, irefutabil. Din păcate, oamenii nu se gândesc la asta niciodată şi mulţi nici nu acceptă aşa ceva, din cauză că sunt închişi în mintea senzorială.

Oricine admite realitatea corpului fizic pentru că îl poate vedea şi pipăi, însă cu Psihologia lucrurile stau diferit, ea nu este perceptibilă pentru cele cinci simţuri şi de aici şi tendinţa generală de a o respinge sau pur şi simplu de a o subestima şi desconsidera, calificând-o drept ceva lipsit de importanţă.

Fără îndoială, când cineva începe să se autoobserve este un indiciu neîndoielnic al faptului că a acceptat teribila realitate a propriei sale psihologii. E clar că nimeni nu ar încerca să se autoobserve, dacă nu ar găsi înainte un motiv fundamental. Evident cel care începe să se autoobserve se transformă într-un un subiect foarte diferit de ceilalţi, de fapt semnalează posibilitatea unei schimbări.

Din nefericire, oamenii nu vor să se schimbe, se mulţumesc cu starea

în care trăiesc. E dureros să vedem cum oamenii se nasc, cresc, se reproduc la fel ca animalele, suferă într-un mod de nedescris şi mor fără a şti de ce.

A ne schimba este ceva fundamental, dar acest lucru este imposibil dacă nu începem autoobservarea psihologică. Este necesar să începem să ne vedem pe noi înşine cu scopul de a ne autocunoaşte, căci în realitate umanoidul raţional nu se cunoaşte pe sine însuşi.

Atunci când cineva descoperă un defect psihologic, face de fapt un mare pas, pentru că acest lucru îi va permite să-l studieze şi chiar să-l elimine în mod radical. Cu adevărat că defectele noastre psihologice sunt nenumărate şi chiar dacă am avea o mie de limbi pentru a vorbi şi cerul gurii din oţel, nu am ajunge să le enumerăm pe toate în mod complet.

Partea gravă este că nu ştim să măsurăm înspăimântătoarea realitate a oricărui defect; întotdeauna îl privim în mod iluzoriu, fără a-i da atenţia cuvenită; îl vedem ca pe un lucru lipsit de importanţă.

Când acceptăm doctrina celor multipli şi înţelegem cruda realitate a celor şapte demoni pe care Iisus Cristos i-a scos din corpul Mariei Magdalena, în mod evident modul nostru de a gândi cu privire la defectele psihologice, suferă o schimbare fundamentală. Nu e de prisos să afirmăm în mod subliniat că doctrina celor multipli este de origine Tibetană şi Gnostică în procent de sută la sută.

Cu adevărat că nu este deloc plăcut să ştim că înăuntrul persoanei noastre trăiesc sute şi mii de persoane psihologice. Fiecare defect psihologic este o persoană diferită, ce există înăuntrul nostru, aici şi acum. Cei şapte demoni pe care Marele Maestru Iisus Cristos i-a alungat din corpul Mariei Magdalena, sunt cele şapte păcate capitale: Mânie, Lăcomie, Desfrâu, Invidie, Orgoliu, Lene, Gurmandism. Desigur, fiecare din aceşti demoni în parte, este cap de legiune.

În vechiul Egipt al Faraonilor, iniţiatul trebuia să-i elimine din natura sa interioară pe demonii roşii ai lui SETH, dacă voia să obţină trezirea conştiinţei.

O dată văzută realitatea defectelor psihologice, aspirantul doreşte să se schimbe, nu vrea să mai continue în starea în care trăieşte, cu atâtea persoane vârâte în psihicul său şi atunci începe autoobservarea.

Pe măsură ce progresăm în munca interioară putem constata prin noi înşine o ordonare foarte interesantă în sistemul de eliminare. Ne mirăm când descoperim o ordine în munca relaţionată cu eliminarea multiplelor agregate psihice care personifică greşelile noastre.

Interesant în toate acestea e că o astfel de ordine în eliminarea defectelor, se realizează în mod gradat şi se desfăşoară în acord cu Dialectica Conştiinţei. Niciodată nu ar putea dialectica raţională să depăşească formidabila muncă a dialecticii conştiinţei. Faptele ne

demonstrează că ordonarea psihologică în munca de eliminare a defectelor este stabilită de propria noastră fiinţă interioară profundă.

Trebuie să precizăm că există o diferenţă radicală între Ego şi Fiinţă. Eul nu ar putea niciodată să stabilească o ordine în chestiunile psihologice, întrucât el însuşi este rezultatul dezordinii.

Numai Fiinţa are puterea de a stabili ordinea în psihicul nostru. Fiinţa este Fiinţa. Raţiunea de a fi a Fiinţei este însăşi Fiinţa.

Ordonarea în munca de autoobservare, judecare şi eliminare a agregatelor noastre psihice, va fi reliefată prin simţul judicios al autoobservării psihologice. Simţul autoobservării psihologice se găseşte, în stare latentă, la toate fiinţele umane însă se dezvoltă în mod gradat pe măsură ce este folosit. Un asemenea simţ ne permite să percepem în mod direct şi nu prin intermediul simplelor asocieri intelectuale, diversele euri care trăiesc în psihicul nostru.

Această chestiune a percepţiilor extrasenzoriale începe să fie studiată în domeniul Parapsihologiei şi a fost de fapt demonstrată prin multiple experimente realizate judicios de-a lungul timpului şi despre care există o bogată documentaţie. Cei care neagă realitatea percepţiilor extrasenzoriale sunt ignoranţi sută la sută, şarlatani ai intelectului îmbuteliaţi în mintea senzorială.

Totuşi, simţul autoobservării psihologice este ceva mai profund, merge mult dincolo de simplele enunţuri parapsihologice, ne permite autoobservarea intimă şi deplina verificare a teribilei realităţi subiective a diverselor noastre agregate.

Ordonarea succesivă a diverselor părţi ale muncii relaţionate cu acest subiect atât de grav al eliminării agregatelor psihice, ne permite să creăm o „memorie-muncă” foarte interesantă şi chiar foarte utilă în această chestiune a dezvoltării interioare.

Deşi e sigur că această memorie-muncă ne poate oferi diferite fotografii psihologice din diversele etape ale vieţii noastre trecute, ele, reunite în totalitate ne-ar aduce în imaginaţia noastră un tablou viu şi chiar respingător a ceea ce am fost înainte de a începe munca psiho-transformatoare radicală.

Fără îndoială că niciodată nu am dori să revenim la acea oribilă imagine, vie reprezentare a ceea ce am fost. Din acest punct de vedere, o asemenea imagine s-ar dovedi utilă ca mijloc de confruntare între un prezent transformat şi un trecut regresiv, rânced, greoi şi nefericit. Memoria-muncă se formează întotdeauna pe baza succesivelor evenimente psihologice înregistrate de centrul autoobservării psihologice.

Există în psihicul nostru elemente nedorite pe care în nici un caz nu le bănuim. Faptul ca un om cinstit, incapabil să-şi însuşească vreodată bunul altuia, onorabil şi demn de toată cinstea, să descopere în mod

neaşteptat o serie de euri hoaţe, locuind în zonele cele mai profunde ale propriului său psihic, este ceva înspăimântător, dar nu imposibil. Ca o soţie minunată, plină de mari virtuţi sau ca o domnişoară de o distinsă spiritualitate şi de o educaţie aleasă, să descopere pe neaşteptate, prin intermediul simţului autoobservării psihologice, că în psihicul ei intim trăieşte un grup de euri prostituate, se dovedeşte dezgustător şi chiar inacceptabil pentru centrul intelectual sau pentru simţul moral al oricărui cetăţean chibzuit, însă acest lucru este posibil în domeniul concret al autoobservării psihologice.

□ Capitolul 14 □
ÎNŢELEGERE CREATOARE □

Faptul de a Fi şi a Şti trebuie să se echilibreze reciproc pentru a stabili în psihicul nostru sclipirea înţelegerii. Când faptul de a şti este mai mare decât cel de a fi, se produc confuzii intelectuale de tot felul.

Dacă faptul de a fi este mai mare decât cel de a şti, acest lucru poate determina cazuri la fel de grave ca şi acela al sfântului neghiob. Pe terenul vieţii practice este bine să ne autoobservăm cu scopul de a ne autodescoperi. Tocmai viaţa practică este gimnaziul psihologic prin intermediul căruia putem să ne descoperim defectele. În stare de alertă percepţie, de alertă noutate, vom putea verifica în mod direct că defectele ascunse apar spontan.

E clar că defectul descoperit trebuie să fie studiat în mod conştient cu scopul de a-l separa de psihicul nostru. Înainte de toate, nu trebuie să ne identificăm cu nici un eu-defect, dacă într-adevăr dorim să-l eliminăm. Dacă stând în picioare pe o scândură vrem să o ridicăm ca s-o sprijinim de un perete, acest lucru nu ar fi posibil dacă am continua să rămânem în picioare pe ea. Evident, trebuie să începem prin a ne desprinde de scândură, dându-ne jos de pe ea şi apoi, cu mâinile noastre, să ridicăm scândura şi s-o aşezăm sprijinită de perete.

Tot aşa, nu trebuie să ne identificăm cu nici un agregat psihic, dacă într-adevăr dorim să-l separăm de psihicul nostru. Când cineva se identifică cu un eu oarecare, de fapt îl fortifică în loc să-l dezintegreze. Să presupunem că un eu oarecare de desfrâu, se înstăpâneşte pe încâlcelile pe care le avem în centrul intelectual, pentru a proiecta pe ecranul minţii scene de lascivitate şi morbiditate sexuală; dacă ne identificăm cu asemenea tablouri pasionale, fără îndoială că acel eu desfrânat se va fortifica teribil.

Dar dacă noi, în loc să ne identificăm cu acea entitate, o separăm de psihicul nostru considerând-o ca pe un demon intrus, în mod evident va fi apărut atunci în intimitatea noastră, înţelegerea creatoare.

Ulterior, ne vom putea oferi luxul de a judeca analitic agregatul

respectiv, cu scopul de a deveni absolut conştienţi de el. Ceea ce este grav la oameni constă tocmai în faptul că se identifică şi asta este lamentabil. Dacă oamenii ar cunoaşte doctrina celor multipli, dacă ar înţelege într-adevăr că nici propria lor viaţă nu le aparţine, atunci nu ar mai comite greşeala de a se identifica.

Scenele de mânie, imaginile de gelozie, etc., se dovedesc utile pe terenul vieţii practice, atunci când ne aflăm într-o constantă autoobservare psihologică. Atunci constatăm că nici gândurile, nici dorinţele şi nici acţiunile noastre nu ne aparţin. Indiscutabil, multiple euri intervin ca nişte intruşi nefaşti, pentru a pune în mintea noastră gânduri, în inima noastră emoţii, iar în centrul nostru motor acţiuni de tot felul. Este lamentabil să nu fim proprii noştri stăpâni şi ca diverse entităţi psihologice să facă din noi ce vor ele. Din nefericire, nici măcar nu bănuim ce ni se întâmplă şi acţionăm ca simple marionete controlate de fire invizibile. Cel mai rău dintre toate este că în loc să luptăm pentru a deveni independenţi de toţi aceşti mici tirani secreţi, comitem greşeala de a-i întări şi acest lucru se întâmplă atunci când ne identificăm.

Orice scenă de pe stradă, orice dramă familială, orice ceartă prostească între soţi, se datorează fără îndoială unui eu oarecare, iar acesta este un lucru pe care nu trebuie să-l ignorăm niciodată.

Viaţa practică este oglinda psihologică în care ne putem vedea pe noi înşine aşa cum suntem. Dar înainte de toate, trebuie să înţelegem necesitatea de a ne vedea pe noi înşine, necesitatea de a ne schimba radical, doar aşa vom avea dorinţa de a ne observa cu adevărat.

Cel care se mulţumeşte cu starea în care trăieşte, neghiobul, retrogradul, neglijentul, nu va simţi niciodată dorinţa de a se vedea pe sine însuşi, se va iubi prea mult şi în nici un fel nu va fi dispus să-şi revizuiască conduita şi felul său de a fi.

În mod clar vom spune că în anumite comedii, drame şi tragedii ale vieţii practice intervin diverse euri pe care este necesar să le înţelegem. În orice scenă de gelozie pasională intră în joc euri de desfrâu, mânie, amor propriu, gelozie, etc., etc., etc., care ulterior vor trebui să fie judecate în mod analitic, fiecare separat, pentru a le înţelege în mod integral, cu scopul evident de a le putea dezintegra în totalitate.

Înţelegerea se dovedeşte foarte elastică, de aceea trebuie să pătrundem de fiecare dată mai în profunzime; ceea ce astăzi înţelegem într-un fel, mâine vom înţelege mai bine. Privite lucrurile sub acest aspect, putem verifica prin noi înşine cât de utile sunt diversele circumstanţe ale vieţii, atunci când într-adevăr le folosim ca pe o oglindă pentru a ne autodescoperi.

Nicidecum nu am încerca să afirmăm vreodată că dramele, comediile

şi tragediile vieţii practice sunt întotdeauna frumoase şi perfecte; o asemenea afirmaţie ar fi necugetată. Totuşi, oricât de absurde ar fi diversele situaţii ale existenţei, ele se dovedesc minunate ca gimnaziu psihologic.

Munca legată de dizolvarea diverselor elemente care constituie eul însuşi, se dovedeşte extrem de dificilă. Şi în cadenţa versurilor se ascunde delictul. În parfumul încântător al templelor, se ascunde delictul. Uneori delictul devine atât de rafinat încât se confundă cu sfinţenia şi atât de crud încât ajunge să se asemene blândeţii.

Delictul se îmbracă cu toga judecătorului, cu tunica Maestrului, cu haina cerşetorului, cu costumul domnului şi chiar cu tunica lui Cristos.

Înţelegerea este fundamentală, însă în munca de dizolvare a agregatelor psihice, nu este totul, aşa cum vom vedea în capitolul următor.

Este urgent şi de neamânat să devenim conştienţi de fiecare Eu pentru a-l separa de Psihicul nostru, dar asta nu e tot, mai lipseşte ceva; a se vedea capitolul cincisprezece.

□ Capitolul 15 □
KUNDALINI □

Am ajuns la un punct foarte spinos, vreau să mă refer la această chestiune legată de Kundalini, şarpele ignic al puterilor noastre magice, citat în multe texte ale înţelepciunii orientale.

Fără îndoială Kundalini se bucură de o vastă documentaţie şi este ceva ce merită din plin să fie investigat.

În textele de Alchimie Medievală, Kundalini este semnătura astrală a spermei sacre, STELLA MARIS, FECIOARA MĂRII, cea care îi ghidează cu înţelepciune pe cei ce lucrează în Marea Operă.

La azteci ea este TONANTZIN, la greci este CASTA DIANA, iar în Egipt este ISIS, MAMA DIVINĂ căreia nici un muritor nu i-a ridicat vălul.

Fără nici o îndoială, Creştinismul Esoteric nu a încetat nicicând să o adore pe Divina Mamă Kundalini; evident, ea este MARAH sau, mai bine zis, RAM-IO, MARIA.

Ceea ce nu au specificat religiile ortodoxe, cel puţin în ceea ce priveşte cercul exoteric sau public, este aspectul lui ISIS în forma sa individuală umană. În mod vădit, numai în taină li s-a predat iniţiaţilor faptul că această Divină Mamă există în mod individual înăuntrul fiecărei fiinţe umane.

Nu e de prisos să precizăm în mod subliniat că Dumnezeul-Mamă, REA, CIBELE, ADONIA sau oricum am vrea să o numim, este o variantă a propriei noastre Fiinţe individuale, aici şi acum. Rezumând, vom spune

că fiecare dintre noi îşi are propria Mamă Divină particulară, individuală. Există tot atâtea Mame în cer, câte creaturi sunt pe faţa pământului.

Kundalini este energia misterioasă care face să existe lumea, fiind un aspect al lui BRAHMA. În aspectul său psihologic concret din anatomia ocultă a fiinţei umane, KUNDALINI se află încolăcită de trei ori şi jumătate înăuntrul unui anumit centru magnetic situat în osul coccigian. Acolo, amorţită, se odihneşte ca orice şarpe, Divina Prinţesă.

În centrul acelei Chakre sau loc de şedere, există un triunghi feminin sau YONI, în care se găseşte un LINGAM masculin. Pe acest LINGAM atomic sau magic, ce reprezintă puterea sexuală creatoare a lui BRAHMA, se încolăceşte sublimul şarpe KUNDALINI.

Regina ignică în aspectul ei de şarpe, se trezeşte prin secretum secretorum al unui anumit meşteşug alchimic pe care l-am predat cu claritate în opera mea intitulată „Misterul Înfloririi de Aur”. Indiscutabil, atunci când această forţă divină se trezeşte, ea urcă victorioasă prin canalul măduvei spinării pentru a dezvolta în noi puterile care divinizează.

În aspectul său transcendental divin, supraliminar, şarpele sacru, transcendând ceea ce este pur fiziologic, anatomic, în starea sa caracteristică este, aşa cum am spus deja, propria noastră Fiinţă, însă derivată.

Nu este scopul meu să explic în acest tratat tehnica pentru trezirea şarpelui sacru. Vreau doar să accentuez întrucâtva cruda realitate a Egoului şi urgenţa interioară privind dizolvarea diverselor sale elemente inumane. Mintea, prin ea însăşi, nu poate altera în mod radical nici un defect psihologic. Mintea poate să eticheteze orice defect, să-l treacă de la un nivel la altul, să-l ascundă de ea însăşi sau de ceilalţi, să-l justifice, etc., dar niciodată să-l elimine definitiv.

Înţelegerea este o parte fundamentală, însă nu e totul, este nevoie de eliminare. Un defect observat trebuie să fie analizat şi înţeles în mod integral înainte de a trece la eliminarea lui. Avem nevoie de o putere superioară minţii, de o putere capabilă să dezintegreze la nivel atomic orice eu-defect pe care l-am descoperit în prealabil şi l-am supus judecăţii în mod profund.

Din fericire o asemenea putere subzistă profund, dincolo de corp, de afecte şi de minte, deşi îşi are exponentele concrete în osul din centrul coccigian, aşa cum am explicat-o deja în paragrafele anterioare ale acestui capitol.

După ce am înţeles în mod integral un oarecare eu-defect, trebuie să ne cufundăm în meditaţie profundă, implorând, rugându-ne, cerându-i Divinei noastre Mame particulare, individuale, să dezintegreze eul-defect înţeles în prealabil.

Aceasta este tehnica precisă care se cere pentru eliminarea elementelor nedorite pe care le purtăm în interiorul nostru.

Divina Mamă Kundalini are puterea de a reduce la cenuşă orice agregat psihic subiectiv, inuman. Fără această metodă, fără acest procedeu, orice efort pentru dizolvarea Egoului se dovedeşte zadarnic, inutil, absurd.

□ Capitolul 16 □
NORME INTELECTUALE □

Pe terenul vieţii practice, fiecare persoană îşi are criteriul său, modul său mai mult sau mai puţin învechit de a gândi şi niciodată nu se deschide la nou; acest lucru este incontestabil, indiscutabil, de netăgăduit. Mintea umanoidului intelectual este degenerată, deteriorată, într-o evidentă stare de involuţie.

În mod real înţelegerea umanităţii actuale se aseamănă cu o veche structură mecanică, inertă şi absurdă, incapabilă prin ea însăşi, de orice fenomen de flexibilitate autentică. Minţii îi lipseşte maleabilitatea, se află îmbuteliată în multiple norme rigide şi inadecvate. Fiecare îşi are criteriul său şi norme rigide determinate, în funcţie de care acţionează şi reacţionează neîncetat.

Aspectul cel mai grav din toată această chestiune este că milioanele de criterii corespund milioanelor de norme putrede şi absurde. În orice caz, oamenii niciodată nu consideră că greşesc, fiecare cap este o lume şi nu încape îndoială că printre atâtea ascunzişuri mentale există multe sofisme care să distragă şi stupidităţi insuportabile.

Însă judecata îngustă a mulţimilor nu bănuieşte nicidecum îmbutelierea intelectuală în care se găseşte. Aceşti oameni moderni, cu creier de gândac, au cea mai bună părere despre ei, îşi închipuie că sunt foarte liberali, super-genii, cred că au o judecată foarte deschisă. Ignoranţii cultivaţi se dovedesc a fi cei mai dificili, căci în realitate, vorbind de această dată în stil socratic, vom spune: „nu numai că nu ştiu, ci pe deasupra ei nu ştiu că nu ştiu”.

Şarlatanii intelectului fixaţi în aceste norme învechite ale trecutului, se desfăşoară violent în virtutea propriei lor îmbutelieri şi refuză în mod categoric să accepte ceva ce, sub nici o formă, nu poate să se încadreze în normele lor de oţel.

Atotştiutorii cultivaţi cred că tot ceea ce, dintr-o cauză sau alta, iese de pe drumul rigid al procedeelor lor ruginite, este absurd sută la sută. Astfel, acei bieţi oameni cu o judecată atât de complicată, se autoînşeală în mod mizerabil. Pseudosavanţii acestei epoci se cred geniali şi îi privesc cu dispreţ pe cei care au curaj să se îndepărteze de normele lor roase de vreme; cel mai rău este că nici măcar nu

bănuiesc cruda realitate a propriei lor nepriceperi.

Meschinăria intelectuală a minţilor râncede este de aşa natură încât îşi oferă luxul de a pretinde demonstraţii despre ceea ce este realul, despre ceea ce nu ţine de minte. Nu vor să priceapă oamenii cu înţelegere rahitică şi lipsită de toleranţă, că experienţa realului apare numai în absenţa egoului. Incontestabil, nu ar fi nicicum posibil să recunoaştem în mod direct misterele vieţii şi ale morţii, câtă vreme nu s-a deschis înăuntrul nostru mintea interioară.

Nu e de prisos să repetăm în acest capitol că numai conştiinţa superlativă a Fiinţei poate cunoaşte adevărul. Mintea interioară poate funcţiona doar cu datele pe care le aduce conştiinţa Cosmică a FIINŢEI. Intelectul subiectiv, cu dialectica sa raţională, nu poate să ştie nimic din ceea ce scapă jurisdicţiei sale. Ştim deja că noţiunile de fond ale dialecticii raţionale se elaborează cu datele aduse de simţurile de percepţie externă. Cei care se află îmbuteliaţi în procedeele lor intelectuale şi în normele lor fixe, opun întotdeauna rezistenţă acestor idei revoluţionare.

Numai dizolvând EGOUL în mod radical şi definitiv, este posibil să ne trezim conştiinţa şi să ne deschidem în mod real mintea interioară.

Totuşi, întrucât aceste declaraţii revoluţionare nu se încadrează în logica formală şi nici în logica dialectică, reacţia subiectivă a minţilor involutive opune o rezistenţă violentă. Aceşti bieţi oameni ai intelectului vor să pună oceanul într-un pahar de sticlă, presupunând că universitatea poate controla toată înţelepciunea universului şi că toate legile Cosmosului sunt obligate să se supună normelor lor academice învechite. Nici pe departe nu bănuiesc aceşti ignoranţi, modele de înţelepciune, starea degenerativă în care se află. Uneori, acest gen de oameni se remarcă pentru o vreme când vin în lumea esoterică, dar se sting curând ca nişte flăcărui, dispar din panorama neliniştilor spirituale, îi înghite intelectul şi dispar din scenă pentru totdeauna. Superficialitatea intelectului nu poate pătrunde niciodată în fondul legitim al FIINŢEI; totuşi, procesele subiective ale raţionalismului pot să-i conducă pe nerozi la tot felul de concluzii foarte strălucitoare, dar absurde.

Puterea de a formula concepte logice nu implică în nici un caz experienţa realului. Jocul convingător al dialecticii raţionale îl fascinează pe cel ce raţionează, făcându-l să confunde mereu pisica cu iepurele. Strălucitoarea succesiune de idei îl orbeşte pe şarlatanul intelectului şi îi dă o oarecare autosuficienţă atât de absurdă, încât respinge tot ce nu miroase a praf de biblioteci şi a cerneală universitară. „Delirium-ul tremens” al beţivilor alcoolici are simptome inconfundabile, însă cel al celor îmbătaţi cu teorii se confundă uşor cu genialitatea.

Ajungând la această parte a capitolului nostru, vom spune că este într-adevăr foarte greu să ştim unde se termină intelectualismul şarlatanilor şi unde începe nebunia. Câtă vreme vom continua să fim îmbuteliaţi în normele putrede şi râncede ale intelectului, va fi ceva mai mult decât imposibilă experimentarea a ceea ce nu aparţine minţii, a ceea ce nu aparţine timpului, a ceea ce este realul.

□ Capitolul 17 □
CUŢITUL CONŞTIINŢEI □

Unii psihologi simbolizează conştiinţa printr-un cuţit foarte potrivit să ne separe de ceea ce este lipit de noi şi care ne goleşte de forţă. Astfel de psihologi cred că unicul mod de a scăpa de sub puterea unui EU oarecare, este de a-l observa de fiecare dată cu mai multă claritate, cu scopul de a-l înţelege, pentru a deveni conştienţi de el.

Acei oameni cred că astfel, un om se separă eventual de un Eu sau altul, fie şi cât grosimea tăişului unui cuţit. În felul acesta, spun ei, Eul separat de conştiinţă, se aseamănă unei plante tăiate. După părerea lor, a deveni conştient de orice Eu, înseamnă a-l separa de Psihicul nostru şi a-l condamna la moarte.

Indiscutabil, un astfel de concept, aparent foarte convingător, eşuează în practică. Eul care, prin intermediul cuţitului conştiinţei, a fost tăiat de personalitatea noastră, alungat din casă ca o oaie neagră, continuă să existe în spaţiul psihologic, devine un demon ispititor, insistă să se reîntoarcă acasă, nu se resemnează aşa uşor, nu vrea câtuşi de puţin să mănânce pâinea amară a exilului, caută o ocazie şi la cea mai mică slăbire a vigilenţei, se instalează din nou în psihicul nostru.

Cel mai grav este că în interiorul Eului alungat, se află întotdeauna îmbuteliat un anumit procentaj de esenţă, de conştiinţă.

Toţi acei psihologi care gândesc astfel, niciodată nu au reuşit să dizolve nici unul din Eurile lor, în realitate au dat greş.

Oricât se încearcă să se evite subiectul KUNDALINI, problema este foarte gravă. În realitate, „Fiul Ingrat” nu progresează niciodată în munca esoterică asupra sa însuşi. Evident, „Fiu Ingrat” este oricine o nesocoteşte pe „ISIS”, Divina noastră Mamă Cosmică particulară, individuală. ISIS este una din părţile autonome ale propriei noastre Fiinţe, dar derivată, Şarpele Ignic al puterilor noastre magice, KUNDALINI. În mod evident, numai „ISIS” are putere absolută pentru a dezintegra orice Eu; acest lucru este irefutabil, indiscutabil, incontestabil.

KUNDALINI este un cuvânt compus: „KUNDA ne aminteşte de Abominabilul organ KUNDARTIGUADOR, LINI este un termen Atlant care înseamnă Sfârşit”.

„KUNDALINI” înseamnă: „Sfârşit al abominabilului organ KUNDARTIGUADOR”. Este deci urgent să nu confundăm „KUNDALINI” cu organul „KUNDARTIGUADOR”.

Am spus deja într-un capitol anterior că Şarpele Ignic al puterilor noastre magice se află încolăcit de trei ori şi jumătate înăuntrul unui anumit Centru Magnetic situat în osul Coccigian, la baza şirei spinării. Când Şarpele urcă, este KUNDALINI, când coboară, este abominabilul organ KUNDARTIGUADOR.

Prin intermediul „TANTRISMULUI ALB”, şarpele se înalţă victorios prin canalul medular spinal, trezind puterile care divinizează.

Prin intermediul „TANTRISMULUI NEGRU”, şarpele se precipită din coccis spre infernurile atomice ale omului. Aşa se face că mulţi se convertesc în Demoni teribil de perverşi.

Cei care comit eroarea de a-i atribui şarpelui ascendent toate caracteristicile sinistre şi tenebroase ale şarpelui descendent, eşuează în mod definitiv în munca asupra lor înşişi.

Relele consecinţe ale „ABOMINABILULUI ORGAN KUNDARTIGUADOR” pot fi anihilate numai prin „KUNDALINI”.

Nu este de prisos să clarificăm că astfel de consecinţe rele sunt cristalizate în EUL PLURALIZAT al psihologiei revoluţionare. Puterea Hipnotică a Şarpelui descendent ţine umanitatea cufundată în inconştienţă. Numai Şarpele ascendent, prin opoziţie, ne poate trezi; acest adevăr este o axiomă a Înţelepciunii Ermetice. Acum vom înţelege mai bine profunda semnificaţie a cuvântului sacru „KUNDALINI”.

Voinţa conştientă este întotdeauna reprezentată de femeia sacră: Maria, Isis, care striveşte capul Şarpelui descendent. Declar aici în mod sincer şi fără ocolişuri că dublul curent de lumină, focul viu şi astral al pământului, a fost simbolizat în Anticele Mistere, prin şarpele cu cap de taur, de ţap sau de câine. Este dublul Şarpe din Caduceul lui Mercur; este Şarpele ispititor din Eden; însă este totodată, fără nici cea mai mică îndoială, Şarpele de Aramă al lui Moise, încolăcit pe „TAU”, adică pe „LINGAM-ul Generator”. Este „ţapul” Sabatului şi Baphomet al Templierilor Gnostici; HYLE a Gnosticismului Universal; dubla coadă de şarpe care formează labele Cocoşului Solar al ABRAXAS-urilor.

În „LINGAM-ul NEGRU” introdus în „YONI-ul” metalic, simboluri ale Zeului SHIVA, Divinitatea Hindusă, se găseşte cheia secretă pentru a trezi şi dezvolta Şarpele ascendent sau KUNDALINI, cu condiţia de a nu vărsa nicicând în viaţă „Cupa lui Hermes Trismegistul”, cel de Trei ori mare Zeu „IBIS-THOT”.

Am vorbit printre rânduri pentru cei ce ştiu să înţeleagă. Cel ce are pricepere să priceapă, căci aici este înţelepciune.

TANTRICII negri sunt diferiţi, ei trezesc şi dezvoltă Abominabilul organ KUNDARTIGUADOR, Şarpele ispititor din Eden, atunci când în riturile lor comit crima de neiertat de a vărsa „Vinul Sacru”.

□ Capitolul 18 □
ŢARA PSIHOLOGICĂ □

Indiscutabil, aşa cum există ţara Exterioară în care trăim, tot aşa, în intimitatea noastră, există ţara psihologică. Oamenii nu ignoră niciodată oraşul sau judeţul în care trăiesc, din nefericire se întâmplă că nu cunosc locul psihologic în care se află situaţi.

Într-un anumit moment, oricine ştie în ce cartier se află, dar pe terenul psihologic nu se întâmplă acelaşi lucru; în mod normal oamenii nu bănuiesc câtuşi de puţin locul din ţara lor psihologică în care se găsesc la un moment dat. Aşa cum în lumea fizică există cartiere de oameni decenţi şi culţi, tot la fel se întâmplă şi în ţinutul psihologic al fiecăruia dintre noi; nu încape îndoială că există cartiere foarte elegante şi frumoase.

La fel cum în lumea fizică există cartiere cu străduţe foarte periculoase, pline de atacatori, tot aşa se întâmplă şi în ţinutul psihologic din interiorul nostru. Totul depinde de genul de persoane care ne însoţesc; dacă avem prieteni beţivi, vom ajunge într-o crâşmă, iar dacă aceştia sunt pramatii, destinaţia noastră va fi bordelul. În ţara noastră psihologică, fiecare îşi are tovarăşii săi, EURILE sale; acestea o vor duce pe persoană acolo unde trebuie să o ducă în acord cu caracteristicile sale psihologice.

O doamnă virtuoasă şi onorabilă, soţie minunată, cu o conduită exemplară, locuind într-o frumoasă casă în lumea fizică, din cauza EURILOR ei desfrânate s-ar putea afla, în ţara sa psihologică, în caverne de prostituţie. Un domn onorabil, de o cinste ireproşabilă, cetăţean magnific, în ţinutul său psihologic s-ar putea afla cufundat într-un cuib de hoţi, din cauza proştilor săi tovarăşi, EURI ale hoţiei, cufundate foarte adânc în inconştient. Un anahoret şi penitent, posibil un călugăr „spiritual” ducând o viaţă austeră în chilia lui, în vreo mănăstire, la nivel psihologic ar putea să se afle situat într-un cartier de asasini, bandiţi, agresori, drogaţi, tocmai din cauza EURILOR infraconştiente sau inconştiente, cufundate profund în ascunzişurile cele mai complicate ale psihicului său.

Nu degeaba ni s-a spus că există multă virtute în cei răi şi multă răutate în cei virtuoşi. Mulţi sfinţi canonizaţi încă mai trăiesc în cavernele psihologice ale hoţiei sau în case de prostituţie.

Ceea ce afirmăm aici în mod subliniat i-ar putea scandaliza pe ipocriţi, pe pietişti, pe ignoranţii cultivaţi, pe modelele de înţelepciune, dar

niciodată pe adevăraţii psihologi. Chiar dacă ar părea incredibil, până şi în tămâia rugăciunii se ascunde delictul, între cadenţele versurilor de asemenea se ascunde delictul, sub cupola sacră a sanctuarelor cele mai divine delictul îmbracă tunica sfinţeniei şi a cuvântului sublim.

În profunzimile adânci ale celor mai venerabili sfinţi, trăiesc EURILE prostituţiei, ale hoţiei, ale crimei, etc. Tovarăşi infraumani ascunşi în profunzimile insondabile ale inconştientului.

Mult au suferit din acest motiv diverşii sfinţi ai istoriei; să ne amintim de ispitirile Sfântului Anton, toate acele abominaţiuni împotriva cărora a trebuit să lupte fratele nostru Francisc de Assisi. Totuşi, acei sfinţi n-au spus totul, iar cei mai mulţi dintre ei au tăcut.

Ne mirăm gândindu-ne că unii anahoreţi penitenţi şi foarte sfinţi ar putea trăi în cartierele psihologice ale prostituţiei şi hoţiei. Totuşi sunt sfinţi, iar dacă încă nu au descoperit acele lucruri înspăimântătoare din psihicul lor, când le vor descoperi îşi vor tortura trupul, vor posti, poate se vor biciui şi o vor ruga pe divina lor mamă KUNDALINI să le elimine din psihicul lor acei răi tovarăşi pe care îi adăpostesc în acele văgăuni tenebroase ale propriei lor ţări psihologice.

Multe au spus diferitele religii despre viaţa de după moarte şi despre viaţa de dincolo. Ca să nu-şi mai bată capul bieţii oameni cu ceea ce este acolo, de cealaltă parte, dincolo de mormânt. Indiscutabil, după moarte, fiecare continuă să trăiască în cartierul psihologic dintotdeauna. Hoţul va continua în văgăunile hoţilor; desfrânatul va continua în casele de rendez-vous ca o fantomă sinistră; mâniosul, furiosul va continua să trăiască pe străduţele periculoase ale viciului şi mâniei, acolo unde sclipeşte pumnalul şi totodată răsună focurile de armă.

Esenţa în ea însăşi este foarte frumoasă, a venit de sus, de la stele şi din păcate este închisă înăuntrul tuturor acestor euri pe care le purtăm în interior. Prin împotrivire, esenţa poate face cale întoarsă, să revină la punctul de plecare originar, să se întoarcă la stele, însă trebuie să se elibereze mai întâi de răii săi însoţitori, care o ţin vârâtă în suburbiile pierzaniei.

Când Francisc de Assisi şi Anton de Padova, însemnaţi maeştri cristificaţi, au descoperit în interiorul lor eurile pierzaniei, au suferit nespus şi nu încape îndoială că pe baza unor munci conştiente şi suferinţe voluntare, au reuşit să reducă la praf cosmic tot acel ansamblu de elemente inumane care trăiau în interiorul lor. Indiscutabil, acei Sfinţi s-au Cristificat şi s-au reîntors la punctul de plecare originar după ce au suferit mult.

Înainte de toate este necesar, este urgent, de neamânat, ca centrul magnetic pe care l-am stabilit în mod anormal în falsa noastră personalitate, să fie transferat în Esenţă; aşa îşi va putea întreprinde

omul complet călătoria de la personalitate până la stele, urcând în mod didactic, progresiv, grad cu grad, pe muntele FIINŢEI.

Atâta timp cât centrul magnetic continuă să fie stabilit în personalitatea noastră iluzorie, vom trăi în văgăunile psihologice cele mai abominabile, chiar dacă în viaţa practică am fi nişte cetăţeni minunaţi. Fiecare are un centru magnetic ce îl caracterizează; comerciantul are centrul magnetic al comerţului şi de aceea se desfăşoară în pieţe şi atrage ceea ce este afin cu el, cumpărători şi vânzători. Omul de ştiinţă are în personalitatea sa centrul magnetic al ştiinţei şi din acest motiv atrage spre sine toate lucrurile ştiinţifice, cărţi, laboratoare, etc. Esoteristul are în el însuşi centrul magnetic al esoterismului şi, întrucât acest gen de centru diferă de chestiunile personalităţii, fără îndoială se produce din acest motiv transferul.

Când centrul magnetic se stabileşte în conştiinţă, adică în esenţă, atunci se începe reîntoarcerea omului total spre stele.

◻ Capitolul 19 ◻
DROGURILE ◻

Dedublarea psihologică a omului ne permite să scoatem în evidenţă cruda realitate a unui nivel superior în fiecare dintre noi. Când cineva a putut să verifice prin sine însuşi, în mod direct, faptul concret că există doi oameni într-unul singur, cel inferior la nivelul normal, obişnuit şi cel superior pe o octavă mai elevată, atunci totul se schimbă şi încearcă, în acest caz, să acţioneze în viaţă în acord cu principiile fundamentale pe care le poartă în adâncul FIINŢEI sale.

La fel cum există o viaţă exterioară, tot aşa există şi o viaţă interioară. Omul exterior nu este totul, dedublarea psihologică ne arată realitatea omului interior. Omul exterior are modul său de a fi, este ceva cu atitudini multiple şi reacţii tipice în viaţă, o marionetă pusă în mişcare de fire invizibile.

Omul interior este FIINŢA autentică, se bazează pe alte legi foarte diferite, niciodată nu ar putea să fie transformat într-un robot. Omul exterior nu face nimic spontan, simte că a avut parte de nerecunoştinţe, îşi plânge de milă, se autoconsideră din cale-afară; dacă este soldat, aspiră să fie general, dacă este muncitor într-o fabrică, protestează când nu este promovat, vrea ca meritele sale să fie recunoscute cum se cuvine, etc.

Nimeni nu ar putea ajunge la cea de-a DOUA naştere, să se mai nască o dată, aşa cum spune Evanghelia Domnului, atâta timp cât continuă să trăiască cu psihologia omului inferior obişnuit. Atunci când cineva îşi recunoaşte propria-i nulitate şi mizerie interioară, când are curajul să-şi revizuiască viaţa, fără îndoială îşi va da singur seama că în nici un caz

nu are nici un merit.

„Fericiţi cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia cerurilor”.

Săraci cu duhul sau sărmani cu duhul, sunt în realitate aceia care-şi recunosc propria nulitate, insolenţă şi mizerie interioară. Fiinţele de acest fel, fără îndoială, primesc iluminarea.

„Mai uşor trece o cămilă prin urechea unui ac, decât intră un bogat în împărăţia cerurilor”.

Este evident că mintea îmbogăţită de atâtea merite, decoraţii şi medalii, distinse virtuţi sociale şi complicate teorii academice, nu este săracă cu duhul şi în consecinţă niciodată nu ar putea să intre în împărăţia cerurilor. Pentru a intra în Împărăţie se cere să avem numaidecât comoara credinţei. Câtă vreme nu s-a produs în fiecare dintre noi dedublarea psihologică, CREDINŢA se dovedeşte mai mult decât imposibilă. CREDINŢA este cunoaşterea pură, înţelepciunea experimentală directă.

CREDINŢA a fost întotdeauna confundată cu credinţele vane. Gnosticii, nu trebuie să cădem niciodată într-o greşeală atât de gravă. CREDINŢA este experimentare directă a realului; trăire minunată a omului interior; cunoaştere divină autentică. Este de la sine înţeles că omul interior, cunoscând prin experienţă mistică directă propriile sale lumi interne, cunoaşte de asemenea, lumile interne ale tuturor persoanelor ce populează faţa pământului.

Nimeni nu ar putea cunoaşte lumile interne ale planetei Pământ, ale sistemului solar şi ale galaxiei în care trăim, dacă mai întâi nu şi-a cunoscut propriile lumi interne. Acest fapt e asemănător cu sinucigaşul ce scapă de viaţă printr-o portiţă greşită.

Percepţiile extrasenzoriale ale drogatului îşi au propria rădăcină în abominabilul organ KUNDARTIGUADOR (şarpele tentator din Eden). Conştiinţa îmbuteliată în multiplele elemente ce constituie Egoul, se desfăşoară în virtutea propriei sale îmbutelieri.

Conştiinţa egoică ajunge atunci să fie într-o stare de comă, cu halucinaţii hipnotice foarte asemănătoare oricărui subiect ce s-ar afla sub influenţa vreunui drog sau altul. Putem pune această problemă în felul următor: halucinaţiile conştiinţei egoice sunt la fel cu halucinaţiile provocate de droguri.

Evident aceste două tipuri de halucinaţii îşi au cauzele originare în abominabilul organ KUNDARTIGUADOR. (A se vedea Capitolul 16 al acestei cărţi.) Fără îndoială, drogurile anihilează razele alfa şi atunci, indiscutabil, se pierde conexiunea intrinsecă dintre minte şi creier; acest lucru se dovedeşte de fapt a fi un eşec total. Drogatul transformă viciul în religie şi, derutat, se gândeşte să experimenteze realul sub influenţa drogurilor, ignorând faptul că percepţiile extrasenzoriale produse de marijuana, L.S.D., morfină, ciupercile halucinogene,

cocaină, heroină, haşiş, excesul de pastile tranchilizante, amfetamine, barbiturice, etc., etc., etc., nu sunt decât simple halucinaţii elaborate de abominabilul organ KUNDARTIGUADOR.

Drogaţii, involuând, degenerând cu timpul, se cufundă în cele din urmă, în mod definitiv, în lumile infernale.

□ Capitolul 20 □
NELINIŞTI □

Fără îndoială că între a gândi şi a simţi există o mare diferenţă, acest lucru este de necontestat. Există o mare răceală între oameni, este frigul a ceea ce nu are importanţă, a superficialului. Mulţimile cred că important e ceea ce nu e important, îşi închipuie că ultima modă sau ultimul model de maşină, ori chestiunea aceasta a salariului de bază, sunt singurele lucruri serioase.

Numesc lucru serios cronica zilei, aventura amoroasă, viaţa sedentară, paharul de băutură, cursa de cai, cursa de automobile, corida, bârfa, calomnia, etc. Evident, când bărbatul de azi sau femeia salonului de frumuseţe aud ceva despre esoterism, cum acesta nu face parte din planurile lor, nici din cercul lor, nici din plăcerile lor sexuale, răspund cu un „nu ştiu ce” de o răceală înspăimântătoare sau pur şi simplu strâmbă din buze, ridică din umeri şi se îndepărtează cu indiferenţă.

Acea apatie psihologică, acea răceală ce înspăimântă, are două baze; în primul rând ignoranţa cea mai teribilă, în al doilea absenţa absolută a neliniştilor spirituale. Lipseşte un contact, un şoc electric; nimeni nu l-a dat în magazin, nici în ceea ce se credea a fi serios, cu atât mai puţin în plăcerile patului. Dacă cineva ar fi capabil să-i dea neghiobului indiferent sau femeiuştii superficiale, contactul electric al momentului, scânteia inimii, vreo reminiscenţă ciudată, un nu ştiu ce extrem de lăuntric, poate că atunci totul ar fi diferit. Însă ceva înlătură glăsciorul secret, primul imbold al inimii, năzuinţa lăuntrică; probabil o prostie, frumoasa pălărie din vreo vitrină, dulciurile rafinate dintr-un restaurant, întâlnirea cu un prieten care mai târziu nu mai are pentru noi nici o importanţă, etc.

Prostii, nerozii care nefiind transcendentale, au totuşi la un moment dat forţa de a stinge prima nelinişte spirituală, năzuinţa lăuntrică, neînsemnata scânteie de lumină, imboldul inimii care, fără să ştim de ce, ne-a tulburat pentru o clipă. Dacă aceia care azi sunt cadavre vii, reci noctambuli de club sau pur şi simplu vânzători de umbrele în magazinul de pe şosea, nu şi-ar fi înăbuşit prima nelinişte lăuntrică, ar fi în acest moment lumini ale spiritului, adepţi ai luminii, oameni autentici în sensul cel mai complet al cuvântului. Scânteia, imboldul inimii, un suspin misterios, un nu ştiu ce, a fost simţit cândva de măcelarul din colţ, de lustragiul de pantofi sau de medicul de prim

rang, însă totul a fost în van, neghiobiile personalităţii sting mereu prima scânteiere a luminii; după care continuă frigul celei mai înspăimântătoare indiferenţe.

Indiscutabil, mai devreme sau mai târziu oamenii sunt înghiţiţi de lună; acest adevăr se dovedeşte incontestabil. Nu există nimeni care să nu fi simţit vreodată în viaţă un imbold al inimii, o nelinişte ciudată, din nefericire orice lucru al personalităţii, oricât de prostesc ar fi, e suficient ca să reducă la praf cosmic ceea ce, în liniştea nopţii, ne-a mişcat pentru un moment.

Luna câştigă întotdeauna aceste bătălii, ea se alimentează, se hrăneşte tocmai cu propriile noastre slăbiciuni.

Luna este teribil de mecanică; umanoidul lunar, lipsit complet de orice nelinişte solară, este incoerent şi se mişcă în lumea viselor sale. Dacă cineva ar face ceea ce nimeni nu face, adică ar însufleţi lăuntrica nelinişte apărută poate în misterul vreunei nopţi, nu încape îndoială că ar asimila cu timpul inteligenţa solară şi s-ar preschimba din acest motiv în om solar. Aceasta este, în mod precis, ceea ce vrea Soarele, dar pe aceste umbre lunare atât de reci, apatice şi indiferente, întotdeauna le înghite Luna; apoi vine egalarea morţii.

Moartea egalează totul. Orice cadavru viu, lipsit de nelinişti solare, degenerează teribil în mod progresiv până ce Luna îl devorează. Soarele vrea să creeze oameni, face această încercare în laboratorul naturii; din nefericire, acest experiment nu i-a dat rezultate prea bune, Luna înghite oamenii.

Totuşi, ceea ce spunem nu interesează pe nimeni, cu atât mai puţin pe ignoranţii cultivaţi; ei se cred buricul pământului sau centrul universului.

Soarele a depus în glandele sexuale ale animalului intelectual, în mod greşit numit om, anumiţi germeni solari care, dezvoltaţi în mod convenabil, ar putea să ne transforme în oameni autentici. Însă experimentul solar se dovedeşte înfiorător de dificil tocmai din cauza frigului lunar.

Oamenii nu vor să coopereze cu Soarele şi din acest motiv, cu timpul, germenii solari involuează, degenerează şi se pierd în mod lamentabil. Cheia principală a operei Soarelui constă în disoluţia elementelor indezirabile pe care le purtăm în interior. Când o rasă umană îşi pierde orice interes pentru ideile solare, Soarele o distruge pentru că nu-i mai serveşte pentru experimentul său. Întrucât această rasă actuală a devenit insuportabil de lunară, teribil de superficială şi mecanică, nu mai serveşte pentru experimentul solar, acesta fiind un motiv mai mult decât suficient pentru care va fi distrusă.

Pentru ca să existe nelinişte spirituală continuă, se impune să transferăm centrul magnetic de gravitaţie în esenţă, în conştiinţă. Din

păcate oamenii au centrul magnetic de gravitaţie în personalitate, în cafenea, în bufet, în afacerile bancare, în casa de toleranţă sau în piaţă, etc.

Evident, toate acestea sunt lucruri ale personalităţii şi centrul magnetic al acesteia atrage toate aceste lucruri; acest fapt este incontestabil şi orice persoană care are bun simţ poate s-o constate singură şi în mod direct. Din nefericire, citind toate acestea, şarlatanii intelectului, obişnuiţi să discute peste măsură sau să tacă cu un orgoliu insuportabil, preferă să arunce cartea cu dispreţ şi să citească ziarul.

Câteva înghiţituri de cafea bună şi cronica zilei se dovedesc un aliment minunat pentru mamiferele raţionale. Totuşi, ele se consideră foarte serioase; fără îndoială propriile pedanterii le ţin halucinate iar aceste lucruri de tip solar scrise în această carte insolentă, le deranjează nespus. Fără îndoială că ochii boemi ai homunculuşilor raţiunii nu ar îndrăzni să continue studiul acestei lucrări.

◻ Capitolul 21 ◻
MEDITAŢIE ◻

În viaţă unicul lucru important este schimbarea radicală, totală şi definitivă; restul în mod sincer nu are nici cea mai mică importanţă. Meditaţia se dovedeşte fundamentală dacă dorim sincer o asemenea schimbare.

În nici un caz nu dorim meditaţia nontranscendentă, superficială şi vană. Trebuie să devenim serioşi şi să lăsăm deoparte multitudinea de prostii care abundă peste tot în pseudoesoterismul şi pseudoocultismul ieftin. Trebuie să ştim să fim serioşi, trebuie să ştim să ne schimbăm dacă dorim cu adevărat să nu eşuăm în munca esoterică.

Cel care nu ştie să mediteze, superficialul, ignorantul, niciodată nu va putea dizolva Egoul; va fi întotdeauna un buştean neputincios pe marea furioasă a vieţii. Un defect descoperit pe terenul vieţii practice, trebuie să fie înţeles în profunzime prin tehnica meditaţiei.

Materialul didactic pentru meditaţie se află tocmai în diversele evenimente sau împrejurări zilnice ale vieţii practice, aceasta este incontestabil. Oamenii protestează întotdeauna împotriva evenimentelor neplăcute, niciodată nu ştiu să vadă utilitatea acestor evenimente. Noi, în loc să protestăm împotriva circumstanţelor neplăcute, trebuie să extragem din ele, prin intermediul meditaţiei, elementele utile pentru creşterea noastră animică.

Meditaţia profundă asupra unei împrejurări oarecare, plăcute sau neplăcute, ne permite să simţim în noi înşine savoarea, rezultatul. Este necesar să facem o netă diferenţiere psihologică între savoarea-muncă şi savoarea-viaţă. În orice caz, pentru a simţi în noi înşine savoarea-

muncă, se impune o inversare totală a atitudinii cu care primim în mod normal circumstanţele existenţei.

Nimeni nu ar putea gusta savoarea-muncă atâta timp cât comite eroarea de a se identifica cu diversele evenimente. Cu siguranţă identificarea împiedică aprecierea psihologică cuvenită a evenimentelor. Când cineva se identifică cu o întâmplare sau alta, în nici un mod nu reuşeşte să extragă din aceasta elementele utile pentru autodescoperirea şi creşterea interioară a conştiinţei.

Muncitorul esoterist care se reîntoarce la identificare după ce a lăsat garda, resimte din nou savoarea-viaţă în loc de savoarea-muncă. Acest lucru indică faptul că atitudinea psihologică inversată înainte, a revenit la starea sa de identificare. Orice circumstanţă dezagreabilă trebuie să fie reconstituită prin intermediul imaginaţiei conştiente, prin tehnica meditaţiei.

Reconstrucţia oricărei scene ne permite să verificăm prin noi înşine şi în mod direct intervenţia diverselor Euri participante în aceasta. De exemplu, într-o scenă de gelozie intervin euri de mânie, de gelozie şi chiar de ură. Înţelegerea fiecăruia dintre aceste euri, a fiecăruia din aceşti factori, implică de fapt reflecţie profundă, concentrare, meditaţie.

Marcata tendinţă de a-i inculpa pe ceilalţi este o piedică, un obstacol în calea înţelegerii propriilor noastre erori. Din nefericire se dovedeşte o sarcină foarte dificilă să distrugem în noi tendinţa de a-i învinovăţi pe ceilalţi. În numele adevărului trebuie să spunem că noi suntem singurii vinovaţi pentru diversele circumstanţe neplăcute ale vieţii. Diferitele evenimente plăcute sau neplăcute există cu noi sau fără noi şi se repetă mecanic în mod neîntrerupt.

Plecând de la acest principiu, nici o problemă nu poate avea o soluţie finală. Problemele fac parte din viaţă iar dacă ar exista o soluţie finală viaţa n-ar mai fi viaţă ci moarte. Aşadar poate avea loc o modificare a circumstanţelor şi a problemelor, dar niciodată ele nu vor înceta să se repete şi niciodată nu vor avea o soluţie finală.

Viaţa este o roată care se învârteşte mecanic cu toate circumstanţele plăcute şi neplăcute, mereu recurente. Nu putem opri roata, circumstanţele bune sau rele se produc mereu mecanic, putem schimba doar atitudinea noastră în faţa evenimentelor vieţii. Pe măsură ce învăţăm să extragem materialul pentru meditaţie chiar din împrejurările vieţii, ne vom autodescoperi. În orice împrejurare plăcută sau neplăcută există diverse Euri care trebuie să fie înţelese integral cu tehnica meditaţiei. Asta înseamnă că orice grup de Euri, intervenind într-o oarecare dramă, comedie sau tragedie a vieţii practice, după ce a fost înţeles integral, va trebui să fie eliminat prin intermediul puterii Divinei Mame Kundalini.

Pe măsură ce utilizăm simţul observării psihologice, acesta se va dezvolta de asemenea în mod minunat. Atunci vom putea percepe Eurile în timpul muncii meditaţiei. Este interesant să percepem Eurile în interior nu doar înainte de a fi fost lucrate, ci şi în timpul întregii munci. Când aceste euri sunt decapitate şi dezintegrate, simţim o mare alinare, o mare fericire.

□ Capitolul 22 □
REÎNTOARCERE ŞI RECURENŢĂ □

Un om este ceea ce este viaţa sa; dacă un om nu-şi lucrează propria viaţă, îşi pierde timpul în mod mizerabil.

Numai eliminând elementele indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru, putem face din viaţa noastră o capodoperă. Moartea este întoarcerea la începutul vieţii, cu posibilitatea de a o repeta din nou pe scena unei noi existenţe. Diferitele şcoli de tip pseudoesoteric şi pseudoocultist susţin eterna teorie a vieţilor succesive; un astfel de concept este greşit.

Viaţa este un film; o dată încheiată proiecţia, înfăşurăm pelicula pe bobină şi o ducem în eternitate.

Revenirea există, reîntoarcerea există; întorcându-ne în această lume proiectăm pe ecranul existenţei acelaşi film, aceeaşi viaţă. Putem stabili teza existenţelor succesive; dar nu a vieţilor succesive pentru că filmul este acelaşi. Fiinţa umană are trei la sută esenţă liberă şi nouăzeci şi şapte la sută esenţă îmbuteliată în euri. Când ne reîntoarcem, cele trei procente de esenţă liberă impregnează total ovulul fecundat; fără îndoială continuăm în sămânţa descendenţilor noştri.

Personalitatea este diferită; nu există nici un viitor pentru personalitatea mortului; aceasta din urmă se va dezintegra în mod lent în cimitir.

În noul-născut se află reîncorporat doar micul procentaj de esenţă liberă; acest lucru îi dă copilului autoconştiinţă şi frumuseţe interioară. Diversele euri care revin dau târcoale nou-născutului, merg şi vin liber peste tot, ar vrea să intre în maşina organică, dar aceasta nu este posibil cât timp nu s-a creat o nouă personalitate.

Este bine să ştim că personalitatea este energetică şi că se formează prin experienţă de-a lungul timpului. Este scris că personalitatea trebuie să se creeze în timpul primilor şapte ani ai copilăriei şi că ulterior se întăreşte şi se fortifică o dată cu toate experienţele vieţii practice. Eurile încep să intervină în maşina organică treptat, pe măsură ce noua personalitate se creează.

Moartea este un rest de fracţii, o dată încheiată operaţia matematică,

unicul lucru ce continuă sunt valorile (adică, eurile bune şi rele, utile şi inutile, pozitive şi negative). În lumina astrală, valorile se atrag şi se resping reciproc în acord cu legile magnetismului universal.

Noi suntem puncte matematice în spaţiu, ce servim drept vehicul unor determinate sume de valori. În personalitatea umană a fiecăruia dintre noi există mereu aceste valori care servesc drept bază Legii Recurenţei. Totul se întâmplă din nou aşa cum s-a mai întâmplat, plus rezultatul sau consecinţa acţiunilor noastre precedente. Dat fiind faptul că înăuntrul fiecăruia dintre noi există multe euri din vieţi precedente, putem afirma în mod subliniat că fiecare dintre ele este o persoană diferită. Aceasta ne invită să înţelegem că înăuntrul fiecăruia dintre noi trăiesc foarte multe persoane cu diferite compromisuri.

În personalitatea unui hoţ există o adevărată cavernă de hoţi; în personalitatea unui ucigaş există un întreg club de asasini; în personalitatea unui desfrânat există o casă de toleranţă; în personalitatea oricărei prostituate există un întreg bordel, etc. Fiecare din aceste persoane pe care le purtăm în propria noastră personalitate, are problemele sale şi compromisurile sale.

Oameni trăind în interiorul oamenilor, persoane trăind înăuntrul persoanelor; acest lucru este indiscutabil, incontestabil. Ceea ce este grav în toate acestea este faptul că fiecare din aceste persoane sau euri care trăiesc în interiorul nostru, vin din existenţe trecute şi au obligaţii determinate. Eul care în existenţa trecută a avut o aventură amoroasă la vârsta de treizeci de ani, în noua existenţă va aştepta acea vârstă pentru a se manifesta, iar în momentul acela va căuta persoana iluziilor sale, se va pune în contact telepatic cu ea şi în cele din urmă va veni reîntâlnirea şi repetarea scenei.

Eul care la vârsta de patruzeci de ani a avut un proces pentru bunuri materiale, în noua existenţă va aştepta acea vârstă pentru a repeta aceeaşi slăbiciune. Eul care la vârsta de douăzeci şi cinci de ani s-a bătut cu un om într-o cârciumă sau într-un bar, va aştepta în noua existenţă să aibă iar douăzeci şi cinci de ani pentru a-şi căuta adversarul şi a repeta tragedia.

Eurile diferiţilor subiecţi se caută reciproc prin intermediul undelor telepatice şi apoi se reîntâlnesc pentru a repeta mecanic aceleaşi evenimente. Aceasta este în realitate mecanicitatea Legii Recurenţei; aceasta este tragedia vieţii. De-a lungul miilor de ani diversele personaje se reîntâlnesc pentru a retrăi aceleaşi drame, comedii şi tragedii. Persoana umană nu este decât o maşină în serviciul acestor euri cu atâtea angajamente.

Cel mai rău lucru din toată această problemă este că toate aceste obligaţii ale oamenilor pe care îi purtăm în interiorul nostru, se îndeplinesc fără ca înţelegerea noastră să aibă vreo informaţie

prealabilă. Personalitatea noastră umană pare, în acest sens, o căruţă trasă de numeroşi cai. Există vieţi cu o repetiţie foarte exactă, existenţe recurente care niciodată nu se modifică. În nici un chip nu s-ar putea repeta comediile, dramele şi tragediile vieţii pe ecranul existenţei dacă nu ar exista actorii.

Actorii tuturor acestor scene sunt eurile pe care le purtăm înăuntrul nostru şi care provin din existenţe trecute. Dacă dezintegrăm eurile mâniei, scenele tragice ale violenţei se sfârşesc în mod inevitabil. Dacă reducem la praf cosmic agenţii secreţi ai lăcomiei, problemele acesteia se termină complet. Dacă anihilăm eurile desfrâului, scenele de bordel şi de morbiditate iau sfârşit. Dacă reducem la cenuşă personajele secrete ale invidiei, evenimentele acesteia vor înceta radical. Dacă ucidem eurile orgoliului, vanităţii, îngâmfării, autoimportanţei, scenele ridicole ale acestor defecte vor înceta, din lipsă de actori. Dacă eliminăm din psihicul nostru factorii lenei, inerţiei, moleşelii, scenele îngrozitoare ale acestui tip de defecte, nu s-ar mai putea repeta, din lipsă de actori. Dacă pulverizăm eurile dezgustătoare ale gurmandismului, ale lăcomiei, din cauza lipsei de actori, banchetele, beţiile, etc., vor lua sfârşit.

Întrucât aceste multiple euri acţionează lamentabil în diferitele niveluri ale Fiinţei, este necesar să cunoaştem cauzele, originea şi procedeele cristice care în cele din urmă vor trebui să ne conducă la moartea eului însuşi şi la eliberarea finală.

A-l studia pe Cristosul intim, a studia esoterismul cristic, este fundamental atunci când vrem să provocăm în noi o schimbare radicală şi definitivă; şi asta vom studia în următoarele capitole.

◻ Capitolul 23 ◻
CRISTOSUL INTIM ◻

Cristos este Focul Focului, Flacăra Flăcării, Semnătura Astrală a Focului. Pe Crucea Martirului de pe Golgota este definit Misterul lui Cristos cu un singur cuvânt ce constă din patru litere: INRI (Ignis Natura Renovatur Integra — Focul Reînnoieşte Neîncetat Natura).

Venirea Cristosului în inima omului, ne transformă radical. Cristos este LOGOSUL SOLAR, Unitate Multiplă perfectă.

Cristos este viaţa ce palpită în universul întreg, este ceea ce este, ceea ce întotdeauna a fost şi ceea ce veşnic va fi.

Multe s-au spus despre Drama Cosmică; incontestabil, această Dramă este constituită din cele patru evanghelii. Ni s-a spus că Drama Cosmică a fost adusă pe Pământ de Elohimi; Marele Domn al Atlantidei a reprezentat această Dramă în carne şi oase.

Marele KABIR Iisus de asemenea a trebuit să reprezinte aceeaşi Dramă

în mod public pe Pământul Sfânt.

Chiar dacă Cristos s-ar naşte de o mie de ori în Betleem, nu ar servi la nimic dacă nu se naşte şi în inima noastră.

Chiar de-ar fi murit şi înviat a treia zi din morţi, la nimic nu ar servi aceasta dacă nu moare şi nu învie şi în noi.

A încerca să descoperim natura şi esenţa focului înseamnă să încercăm să-l descoperim pe Dumnezeu, a cărui prezenţă reală întotdeauna s-a revelat sub aparenţa focului.

Rugul aprins (Exodul, 3:2) şi incendiul de pe Sinai, când a fost proclamat Decalogul (Exodul, 19:18), sunt două manifestări prin care Dumnezeu i-a apărut lui Moise. Sfântul Ioan îl descrie pe Domnul Universului sub figura unei Fiinţe de Jasp şi Sardonix, de culoarea flăcării, aşezat pe un Tron incandescent şi fulgerător (Apocalipsa, 4:3-5). Dumnezeul nostru este un Foc Mistuitor, scrie Sfântul Pavel în Epistola către Evrei.

Cristosul Intim, Focul Ceresc, trebuie să se nască în noi şi se naşte într-adevăr când am avansat suficient în munca psihologică.

Cristosul Intim trebuie să elimine din Natura noastră Psihologică, înseşi cauzele erorii: EURILE CAUZĂ.

Nu ar fi posibilă dizolvarea cauzelor EGOULUI, câtă vreme Cristosul Intim nu s-a născut în noi.

Focul viu şi filosofal, Cristosul Intim, este Focul Focului, puritatea purităţii.

Focul ne învăluie şi ne scaldă din toate părţile, vine spre noi prin aer, prin apă şi chiar prin pământ, care sunt păstrătorii săi şi diversele sale vehicule.

Focul Ceresc trebuie să se cristalizeze în noi, este Cristosul Intim, Mântuitorul nostru interior profund.

Domnul Intim trebuie să ia asupra lui întregul nostru Psihic, cei Cinci Cilindri ai maşinii organice, toate procesele noastre Mentale, Emoţionale, Motorii, Instinctive, Sexuale.

□ Capitolul 24 □
MUNCA CRISTICĂ □

Cristosul Intim apare în interior în munca relaţionată cu dizolvarea Eului Psihologic. În mod evident, Cristosul interior soseşte doar în momentul culminant al eforturilor noastre intenţionate şi suferinţelor voluntare.

Venirea focului Cristic este evenimentul cel mai important din propria noastră viaţă. Cristosul intim îşi asumă atunci toate procesele noastre mentale, emoţionale, motorii, instinctive şi sexuale. Incontestabil,

Cristosul intim este salvatorul nostru interior profund. El, fiind perfect, intrând în noi ar părea imperfect; fiind cast, ar părea ca şi cum nu ar fi cast; fiind drept, ar părea ca şi cum nu ar fi drept.

Aceasta este asemănător cu diferitele reflectări ale luminii. Dacă folosim ochelari albaştri, totul ni se va părea albastru, iar dacă îi folosim de culoare roşie, vom vedea toate lucrurile în această culoare.

El, chiar dacă este alb, văzut din afară, fiecare îl va vedea prin lentila psihologică cu care priveşte; de aceea problema e că oamenii văzându-l, nu-l văd.

Luând asupra sa toate procesele noastre psihologice, Domnul perfecţiunii suferă nespus. Devenit om între oameni, trebuie să treacă prin multe probe şi să suporte tentaţii de nedescris.

Tentaţia este foc, triumful asupra tentaţiei este lumină.

Iniţiatul trebuie să înveţe să trăiască primejdios; aşa stă scris, aceasta Alchimiştii o ştiu. Iniţiatul trebuie să străbată cu fermitate Calea Tăişului de Cuţit; de o parte şi de alta a dificilului drum, există prăpăstii înspăimântătoare. Pe calea dificilă a dizolvării Egoului, există drumuri complexe care îşi au rădăcina chiar în drumul real.

În mod evident, din Cărarea Tăişului de Cuţit se desprind multiple cărări ce nu duc nicăieri; unele dintre ele ne duc în abis şi în disperare. Există căi ce ne-ar putea preschimba în domni ai anumitor zone din Univers, dar care nicidecum nu ne-ar aduce înapoi în sânul Eternului Tată Cosmic Comun.

Există cărări fascinante, de o sfântă aparenţă, inefabile, din nefericire, ne pot conduce doar spre involuţia scufundată din lumile infernale.

În munca de dizolvare a Eului, avem nevoie să ne încredinţăm pe deplin Cristosului Interior.

Uneori, apar probleme cu rezolvare dificilă; deodată drumul se pierde în labirinturi inexplicabile şi nu mai ştim pe unde continuă; doar ascultarea absolută de Cristosul Interior şi de Tatăl care se află în secret, ne poate călăuzi înţelept în astfel de cazuri.

Cărarea Tăişului de Cuţit este plină de pericole înăuntru şi în afară. Morala convenţională nu serveşte la nimic; morala este sclava obiceiurilor, a epocii, a locului. Ceea ce a fost moral în epoci trecute, acum se dovedeşte imoral; ceea ce a fost moral în Evul Mediu, pentru aceste vremuri moderne este imoral. Ceea ce este moral într-o ţară, în alta este imoral, etc.

În munca de dizolvare a Egoului, se întâmplă că uneori, când credem că mergem foarte bine, se dovedeşte că mergem foarte rău.

Schimbările sunt indispensabile în timpul înaintării esoterice, însă oamenii reacţionari rămân îmbuteliaţi în trecut; se pietrifică în timp şi tună şi fulgeră împotriva noastră pe măsură ce realizăm progrese

psihologice profunde şi schimbări radicale.

Oamenii nu suportă schimbările Iniţiatului, vor ca acesta să continue împietrit în trecut. Orice schimbare pe care ar realiza-o Iniţiatul e clasificată imediat ca imorală.

Privind lucrurile din acest unghi, la lumina muncii cristice, putem evidenţia în mod clar, ineficacitatea diverselor coduri de morală care au fost scrise în lume.

Incontestabil, Cristosul manifestat şi totuşi, ascuns, în inima omului real, asumându-şi diversele noastre stări psihologice, fiind necunoscut pentru oameni, este de fapt calificat drept crud, imoral şi pervers. Este paradoxal că oamenii îl adoră pe Cristos şi totuşi îi atribuie calificative atât de oripilante. Evident, oamenii inconştienţi şi adormiţi vor doar un Cristos istoric, antropomorf, al statuilor şi dogmelor de nezdruncinat, la care să-şi poată adapta cu uşurinţă toate codurile lor de morală greoaie şi învechite şi toate prejudecăţile şi condiţiile lor.

Oamenii nu-l pot concepe niciodată pe Cristosul Intim în inima omului; mulţimile îl adoră doar pe Cristosul statuie şi atâta tot.

Când cineva le vorbeşte mulţimilor, când cineva le declară cruda realitate a Cristosului revoluţionar, a Cristosului roşu, a Cristosului rebel, imediat primeşte calificative precum următoarele: blasfemator, eretic, ticălos, profanator, nelegiuit, etc. Aşa sunt mulţimile, întotdeauna inconştiente, întotdeauna adormite. Acum vom înţelege de ce Cristos crucificat pe Golgota exclamă cu toate forţele sufletului său: „Tatăl meu, iartă-i căci nu ştiu ce fac!”.

Cristos în sine însuşi, fiind unul, apare ca fiind mai mulţi; de aceea s-a spus că este unitate multiplă perfectă.

Celui ce ştie, cuvântul îi dă putere; nimeni nu l-a rostit, nimeni nu-l va rosti, decât doar cel ce ÎL ARE ÎNCARNAT. A-l încarna este fundamental în munca avansată asupra Eului pluralizat.

Domnul perfecţiunii lucrează în noi pe măsură ce facem eforturi conştiente în munca asupra noastră înşine. Este înspăimântător de dureroasă munca pe care Cristosul Intim trebuie să o realizeze în propriul nostru psihic.

Cu adevărat că Maestrul nostru interior trebuie să-şi trăiască întregul drum al crucii, chiar în profunzimea propriului nostru suflet.

Stă scris: „Dumnezeu dă omului, dar în traistă nu-i bagă”. De asemenea este scris: „Ajută-te şi eu te voi ajuta”.

Să o implorăm pe Divina Mamă Kundalini este fundamental atunci când este vorba să dizolvăm agregate psihice indezirabile, totuşi Cristosul Intim, în profunzimile cele mai adânci ale noastre, acţionează în mod înţelept, în acord cu propriile responsabilităţi pe care el le ia pe umerii săi.

◻ Capitolul 25 ◻
DRUMUL DIFICIL ◻

Indiscutabil, există în noi înşine o latură obscură pe care nu o cunoaştem sau nu o acceptăm; trebuie să îndreptăm lumina conştiinţei spre această parte întunecată din noi înşine.

Tot scopul studiilor noastre Gnostice este de a face cunoaşterea de sine însuşi să devină tot mai conştientă. Când în noi înşine avem multe lucruri pe care nu le cunoaştem, nici nu le acceptăm, atunci acele lucruri ne complică teribil viaţa şi provoacă într-adevăr tot felul de situaţii ce ar putea fi evitate prin cunoaşterea de sine.

Cel mai rău din toate acestea este că proiectăm acea latură necunoscută şi inconştientă a noastră asupra altor persoane şi atunci o vedem în ele. De exemplu, le vedem ca şi cum ar fi mincinoase, infidele, meschine, etc., în funcţie de ceea ce purtăm în interiorul nostru.

Gnoza spune în legătură cu aceasta, că trăim într-o parte foarte mică din noi înşine, fapt pentru care conştiinţa noastră se extinde doar pe o parte foarte limitată din noi înşine. Intenţia muncii esoterice Gnostice este cea de a mări clar propria noastră conştiinţă.

Fără îndoială, câtă vreme nu suntem bine relaţionaţi cu noi înşine, nu vom fi bine relaţionaţi nici cu ceilalţi, iar rezultatul vor fi conflicte de tot felul. Este indispensabil să devenim mult mai conştienţi de noi înşine prin intermediul observării directe de sine. O regulă Gnostică generală în munca esoterică gnostică, este că atunci când nu ne înţelegem cu vreo persoană, putem fi siguri că acesta este chiar aspectul împotriva căruia este necesar să lucrăm asupra noastră înşine.

Ceea ce criticăm atât de mult la alţii este ceea ce zace în latura obscură din noi înşine şi pe care nu o cunoaştem şi nici nu vrem să o recunoaştem. Când suntem într-o asemenea situaţie, latura obscură din noi este foarte mare, dar când lumina autoobservării iluminează această latură întunecată, conştiinţa creşte prin intermediul cunoaşterii de sine.

Aceasta este Cărarea Tăişului de Cuţit, mai amară ca fierea; mulţi pornesc pe ea, foarte puţini sunt cei care ajung la capăt.

Aşa cum Luna are o faţă ascunsă care nu se vede, o faţă necunoscută, tot aşa se întâmplă şi cu Luna Psihologică pe care o purtăm în interiorul nostru. Evident, această Lună Psihologică este formată din Ego, Eu, Eul Însuşi, Sinele Însuşi. În această Lună Psihologică cărăm elemente inumane care înspăimântă, care îngrozesc şi pe care în nici un chip nu am accepta că le avem.

Aspru este drumul acesta al AUTOREALIZĂRII INTIME A FIINŢEI! Câte

prăpăstii! Ce situaţii dificile! Ce labirinturi oribile! Uneori, după multe întorsături şi cotituri, urcuşuri înfiorătoare şi coborâşuri extrem de periculoase, drumul interior se pierde în deşerturi de nisip, nu se ştie pe unde continuă şi nici o rază de lumină nu-l luminează.

Cărare plină de pericole pe dinăuntru şi pe dinafară; drum de mistere de nedescris, unde nu suflă decât o adiere de moarte. Pe acest drum interior, când cineva crede că merge foarte bine, în realitate, merge foarte rău. Pe acest drum interior, când credem că mergem foarte rău, se întâmplă că mergem foarte bine. Pe acest drum secret există momente în care nici nu mai ştim ce este bine nici ce este rău. Ceea ce în mod normal este interzis, uneori se dovedeşte a fi just; aşa este drumul interior...

Toate codurile morale, pe drumul interior sunt inutile; o frumoasă maximă sau un frumos precept moral, în momente determinate, se pot converti într-un obstacol foarte serios pentru Autorealizarea Intimă a Fiinţei.

Din fericire Cristosul Intim din însăşi profunzimea Fiinţei noastre, lucrează intens, suferă, plânge, dezintegrează elemente extrem de periculoase pe care le purtăm în interiorul nostru.

Cristosul se naşte ca un copil în inima omului, dar pe măsură ce elimină elementele indezirabile pe care le purtăm în interior, va creşte puţin câte puţin până ce se va converti într-un om complet.

◻ Capitolul 26 ◻
CEI TREI TRĂDĂTORI ◻

În munca interioară profundă, pe terenul strictei autoobservări psihologice, trebuie să trăim în mod direct toată drama cosmică. Cristosul Intim trebuie să elimine toate elementele indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru. În profunzimile noastre psihologice, multiplele agregate psihice strigă cerând crucificarea domnului interior.

Incontestabil, fiecare dintre noi îi poartă în psihicul său pe cei trei trădători. Iuda, demonul dorinţei; Pilat, demonul minţii; Caiafa, demonul relei voinţe. Aceşti trei trădători îl crucifică pe Domnul Perfecţiunilor în însăşi profunzimea sufletului nostru. Este vorba de trei tipuri specifice de elemente inumane, fundamentale în drama cosmică.

Fără îndoială, amintita dramă a fost mereu trăită în secret în profunzimile conştiinţei superlative a Fiinţei. Drama cosmică nu aparţine exclusiv Marelui Kabir Iisus cum îşi închipuie întotdeauna ignoranţii cultivaţi. Iniţiaţii tuturor vremurilor, Maeştrii tuturor veacurilor, au trebuit să trăiască drama cosmică înăuntrul lor înşişi, aici şi acum. Totuşi, Iisus, Marele Kabir, a avut cutezanţa să reprezinte

această dramă intimă în mod public, în stradă şi la lumina zilei, pentru a dezvălui sensul iniţierii tuturor fiinţelor umane, fără distincţie de rasă, sex, castă ori culoare.

Este minunat să existe cineva care, în mod public, să predea drama intimă tuturor popoarelor pământului. Cristosul Intim, nefiind desfrânat, trebuie să elimine din el însuşi elementele psihologice ale desfrâului. Cristosul Intim, fiind în sine însuşi pace şi iubire, trebuie să elimine din el însuşi elementele indezirabile ale mâniei. Cristosul Intim, nefiind un lacom, trebuie să elimine din sine însuşi elementele indezirabile ale lăcomiei. Cristosul Intim, nefiind invidios, trebuie să elimine din sine însuşi agregatele psihice ale invidiei. Cristosul Intim fiind umilinţă perfectă, modestie infinită, simplitate absolută, trebuie să elimine din el însuşi dezgustătoarele elemente ale orgoliului, ale vanităţii, ale îngâmfării.

Cristosul Intim, cuvântul, Logosul Creator, trăind mereu în constantă activitate, trebuie să elimine din interiorul nostru, din el însuşi şi prin el însuşi, elementele indezirabile ale inerţiei, ale lenei, ale stagnării.

Domnul Perfecţiunii, deprins cu toate posturile, cumpătat, niciodată prieten al beţiilor şi al marilor banchete, trebuie să elimine din el însuşi abominabilele elemente ale gurmandismului.

Stranie simbioză cea a Cristosului-Iisus, Cristosul-Om; neobişnuit amestec a ceea ce este divin şi ceea ce este uman, a ceea ce este perfecţiune şi ceea ce este imperfecţiune; probă mereu constantă pentru Logos.

Lucrul cel mai interesant din toate acestea este că Cristosul secret este întotdeauna un triumfător, cineva care învinge permanent tenebrele, cineva care elimină tenebrele din interiorul său însuşi, aici şi acum.

Cristosul Secret este Domnul Marii Rebeliuni, respins de preoţii, de bătrânii şi de scribii templului. Preoţii îl urăsc; adică, nu-l înţeleg, vor ca Domnul Perfecţiunilor să trăiască exclusiv în cadrul vremii, în acord cu dogmele lor de nezdruncinat. Bătrânii, adică locuitorii pământului, bunii stăpâni ai casei, oamenii chibzuiţi, oamenii cu experienţă, îl detestă pe Logos, pe Cristosul Roşu, pe Cristosul Marii Rebeliuni, pentru că acesta iese din rândul lumii, din obiceiurile şi tradiţiile lor învechite, reacţionare şi încremenite în trecut.

Scribii templului, şarlatanii intelectului îl detestă pe Cristosul Intim pentru că acesta este antiteza Anticristului, duşmanul declarat al acelei întregi gropi de gunoi de teorii universitare ce abundă atât de mult pe pieţele de trupuri şi suflete.

Cei trei trădători îl urăsc de moarte pe Cristosul Secret şi îl duc la moarte în interiorul nostru, în propriul nostru spaţiu psihologic.

Iuda, demonul dorinţei, îl vinde mereu pe domnul pentru treizeci de monede de argint, adică pentru băutură, bani, renume, vanităţi,

fornicaţii, adultere, etc.

Pilat, demonul minţii, întotdeauna se spală pe mâini, mereu se declară nevinovat, niciodată nu este de vină, tot timpul se justifică în faţa lui însuşi şi în faţa celorlalţi, caută subterfugii, scăpări pentru a se eschiva de propriile responsabilităţi, etc.

Caiafa, demonul relei voinţe, îl trădează neîncetat pe Domnul în noi înşine; adorabilul Intim îi dă bastonul pentru a-i păzi oile, totuşi, cinicul trădător converteşte altarul într-un pat de plăceri, fornică neîncetat, adulterează, vinde sacramentele, etc.

Aceşti trei trădători îl fac să sufere în secret pe adorabilul domn Intim fără pic de milă.

Pilat îi pune coroană de spini pe tâmple, eurile răutăcioase îl biciuiesc, îl insultă, îl blestemă în spaţiul psihologic intim, fără nici un fel de compasiune.

□ Capitolul 27 □
EURILE-CAUZĂ □

Multiplele elemente subiective ce constituie egoul au rădăcini cauzale. Eurile-cauză sunt legate de legile Cauzei şi Efectului. Evident nu poate exista cauză fără efect, nici efect fără cauză; acest lucru este indiscutabil, indubitabil. Ar fi de neconceput eliminarea diferitelor elemente inumane pe care le purtăm în interiorul nostru, dacă nu am elimina radical cauzele intrinsece ale defectelor noastre psihologice.

Evident eurile-cauză sunt intim asociate cu anumite datorii karmice. Numai căinţa cea mai profundă şi respectivele negocieri cu Domnii Legii, ne pot da fericirea de a obţine dezintegrarea tuturor acelor elemente cauzale şi într-un fel sau altul, ne pot conduce la eliminarea definitivă a elementelor indezirabile.

Cauzele intrinsece ale erorilor noastre, cu siguranţă pot să fie eradicate din noi înşine graţie muncilor eficiente ale Cristosului Intim. Evident că eurile-cauză obişnuiesc să fie de o complexitate înspăimântător de dificilă. Exemplu: un student esoterist ar putea fi înşelat de instructorul său şi în consecinţă, un astfel de neofit ar deveni sceptic. În acest caz concret, eul-cauză care ar produce asemenea eroare, nu ar putea fi dezintegrat decât prin suprema căinţă intimă şi prin negocieri esoterice foarte speciale.

Cristosul Intim lucrează intens în interiorul nostru, eliminând pe baza unor munci conştiente şi suferinţe voluntare, toate acele cauze secrete ale erorilor noastre.

Domnul perfecţiunilor trebuie să trăiască în intimele noastre profunzimi întreaga dramă cosmică. Am rămâne înmărmuriţi dacă am contempla în lumea cauzală toate torturile prin care trece Domnul Perfecţiunilor.

În lumea cauzală, Cristosul tainic trece prin toate amărăciunile de nedescris de pe via crucis a sa. Indubitabil, Pilat se spală pe mâini şi se justifică, dar în final îl condamnă pe adorabil la moartea pe cruce.

Se dovedeşte extraordinară pentru iniţiatul prezicător ascensiunea pe Golgota. Fără îndoială conştiinţa solară integrată cu Cristosul Intim, crucificată pe crucea maiestuoasă a calvarului, pronunţă fraze teribile care fiinţelor umane nu le este dat să le-nţeleagă.

Fraza finală (Tatăl meu, în mâinile tale îmi încredinţez spiritul), este urmată de fulgere şi tunete şi de mari cataclisme. Ulterior, Cristosul Intim, după coborârea de pe cruce, este depus în Sfântul său Mormânt. Prin intermediul morţii, Cristosul Intim ucide moartea. Mult după aceea, Cristosul Intim trebuie să învie în noi. Incontestabil, învierea Cristică vine să ne transforme radical.

Orice Maestru Înviat deţine puteri extraordinare asupra focului, aerului, apei şi pământului. Fără îndoială, Maeştrii Înviaţi dobândesc nemurirea, nu doar psihologică ci şi corporală.

Iisus, Marele Kabir, trăieşte încă cu acelaşi corp fizic pe care l-a avut pe Pământul Sfânt; Contele Saint Germain, care transmuta plumbul în aur şi făcea diamante de cea mai bună calitate de-a lungul secolelor XV, XVI, XVII, XVIII, etc., trăieşte încă şi astăzi. Enigmaticul şi puternicul Conte Cagliostro, care a uimit într-atât Europa cu puterile sale în secolele XVI, XVII şi XVIII, este un Maestru Înviat şi încă îşi păstrează acelaşi corp fizic.

◻ Capitolul 28 ◻
SUPRAOMUL ◻

Un codex din Anahuac spunea: „Zeii i-au creat pe oameni din lemn şi după ce i-au creat i-au unit cu divinitatea”, dar apoi adaugă: „Nu toţi oamenii au reuşit să se integreze cu divinitatea”. Indiscutabil, mai întâi trebuie creat omul înainte de a-l putea integra cu realul.

Animalul intelectual în mod greşit numit om, în nici un caz nu este omul. Dacă comparăm omul cu animalul intelectual, putem atunci verifica prin noi înşine faptul concret că, deşi animalul intelectual seamănă fizic cu omul, din punct de vedere psihologic este absolut diferit.

Din păcate, toţi gândesc în mod eronat, se cred oameni şi se consideră ca atare. Mereu am crezut că omul este regele creaţiei; animalul intelectual, până în prezent, nu a demonstrat că ar fi nici măcar propriul său rege; dacă nu este rege al propriilor sale procese psihologice, dacă nu le poate dirija după voinţă, cu atât mai puţin va putea guverna natura.

În nici un chip n-am putea accepta omul convertit în sclav, incapabil să

se conducă pe el însuşi şi preschimbat într-o jucărie a forţelor bestiale ale naturii. Ori suntem regi ai universului, ori nu suntem; în acest ultim caz, incontestabil, rămâne demonstrat faptul concret că nu s-a ajuns încă la stadiul de om. În glandele sexuale ale animalului intelectual, Soarele a depus germenii pentru om. Evident, asemenea germeni se pot dezvolta sau se pot pierde definitiv.

Dacă vrem ca aceşti germeni să se dezvolte, este indispensabil să cooperăm cu efortul pe care Soarele îl face pentru a crea oameni. Omul autentic trebuie să lucreze intens cu scopul evident de a elimina din el însuşi elementele indezirabile pe care le poartă în interior. Dacă omul real nu va elimina din el însuşi aceste elemente, va eşua în mod lamentabil; se va converti într-un avorton al Mamei Cosmice, într-un eşec. Omul care lucrează cu adevărat asupra lui însuşi, cu scopul de a-şi trezi conştiinţa, se va putea integra cu divinul.

În mod cert, omul solar integrat cu divinitatea, se converteşte de fapt şi de drept în SUPRA-OM. Nu este atât de uşor să ajungem la SUPRA-OM. Fără îndoială, drumul care conduce la SUPRA-OM se află dincolo de bine şi de rău.

Un lucru este bun atunci când ne convine şi rău când nu ne convine. Şi în cadenţa versurilor se ascunde delictul. Există multă virtute în cel rău şi multă răutate în cel virtuos.

Drumul ce conduce la SUPRA-OM este Calea Tăişului de Cuţit; această cale este plină de pericole pe dinăuntru şi pe dinafară.

Răul este periculos, binele deopotrivă este periculos; înspăimântătorul drum se află dincolo de bine şi de rău, este teribil de crunt. Orice cod de morală ne poate opri din mersul spre SUPRA-OM. Ataşamentul de cutare sau cutare lucruri din trecut, de cutare sau cutare scene, ne poate opri pe drumul ce duce până la SUPRA-OM. Normele, procedeele, oricât de înţelepte ar fi, dacă se află închise în vreun fanatism, în vreo prejudecată sau în vreun concept, ne pot împiedica în înaintarea spre SUPRAOM. SUPRA-OMUL distinge ceea ce este rău de ceea ce este bun şi ceea ce este bun de ceea ce este rău; apucă spada justiţiei cosmice şi se află dincolo de bine şi de rău. SUPRA-OMUL, având eliminate din el însuşi toate valorile bune şi rele, s-a preschimbat în ceva ce nimeni nu înţelege, este fulgerul, este flacăra spiritului universal de viaţă strălucind pe chipul unui Moise.

La fiecare popas al drumului, un anahoret îi oferă darurile sale SUPRA-OMULUI, dar acesta îşi continuă drumul dincolo de bunele intenţii ale anahoreţilor.

Ceea ce au spus oamenii sub porticul sacru al templelor conţine multă frumuseţe, dar SUPRA-OMUL este dincolo de spusele pioase ale oamenilor. SUPRA-OMUL este fulgerul iar cuvântul său este tunetul ce dezintegrează puterile binelui şi ale răului.

SUPRA-OMUL străluceşte în tenebre, dar ele urăsc SUPRA-OMUL.

Mulţimile califică SUPRA-OMUL drept pervers pentru simplul fapt că nu se încadrează în dogmele indiscutabile, nici în frazele pioase, nici în morala sănătoasă a oamenilor serioşi.

Oamenii detestă SUPRA-OMUL şi îl răstignesc între criminali pentru că nu-l înţeleg, pentru că îl judecă privindu-l prin lentila psihologică a ceea ce se consideră sfânt, chiar dacă este rău.

SUPRA-OMUL este ca şi trăsnetul ce cade asupra perverşilor sau ca şi sclipirea a ceva ce nu se înţelege şi ce se pierde apoi în mister.

SUPRA-OMUL nu este nici sfânt, nici pervers, se află dincolo de sfinţenie şi de perversitate; dar oamenii îl califică drept sfânt sau pervers.

SUPRA-OMUL străluceşte pentru un moment în întunericul acestei lumi iar apoi dispare pentru totdeauna. În interiorul SUPRA-OMULUI străluceşte mistuitor Cristosul Roşu, Cristosul Revoluţionar, Domnul Marii Rebeliuni.

□ Capitolul 29 □
SFÂNTUL GRAAL □

Sfântul Graal străluceşte în noaptea profundă a tuturor vremurilor. Cavalerii Evului Mediu, în epoca cruciadelor, au căutat zadarnic Sfântul Graal pe Pământul Sfânt dar nu l-au găsit.

Când Profetul Avraam s-a întors din războiul împotriva regilor Sodomei şi Gomorei, se spune că l-a întâlnit pe Melchisedec, Geniul Pământului. Neîndoielnic acea Mare Fiinţă trăia într-o fortăreaţă situată exact pe locul în care mai târziu a fost înălţat Ierusalimul, oraşul iubit al Profeţilor. Legenda veacurilor spune, iar asta zeii şi oamenii o ştiu, că Avraam a celebrat Ungerea Gnostică prin împărţirea pâinii şi a vinului în prezenţa lui Melchisedec. Nu este de prisos să afirmăm că Avraam a oferit atunci lui Melchisedec zeciuielile şi roadele dintâi, precum stă scris în Cartea Legii. Avraam a primit din mâinile lui Melchisedec, Sfântul Graal; mult mai târziu în timp, această cupă a ajuns în templul din Ierusalim.

Fără îndoială că Regina din Saba a servit ca mijlocitoare pentru acest fapt. Ea s-a înfăţişat înaintea Regelui Solomon cu Sfântul Graal şi după ce l-a supus unor riguroase încercări, i-a încredinţat atât de mult preţuitul odor.

Marele Kabir Iisus a băut din această cupă în timpul ceremoniei sacre a cinei celei de taină precum stă scris în cele Patru Evanghelii.

Iosif din Arimateea a umplut Potirul cu sângele ce ţâşnea din rănile Adorabilului pe Muntele Căpăţânii. Când poliţia romană a răscolit locuinţa amintitului Senator, n-a găsit acest preţios giuvaier. Senatorul

roman, nu numai că a ascuns atât de preţioasa comoară, ci, în plus, a păstrat împreună cu ea, sub pământ, lancea lui Longinus, cu care centurionul roman a străpuns coasta Domnului.

Iosif din Arimateea a fost închis într-o oribilă temniţă pentru că nu a vrut să predea Sfântul Graal. Când amintitul Senator a ieşit din închisoare, a plecat spre Roma ducând cu el Sfântul Graal. Ajuns la Roma, Iosif din Arimateea a găsit persecuţia lui Nero împotriva Creştinilor şi s-a dus pe malurile Mediteranei. Într-o noapte, în vis, i-a apărut un înger şi i-a spus: „Acest potir are o mare putere, pentru că în el se află sângele Mântuitorului Lumii”. Iosif din Arimateea, ascultând de poruncile îngerului, îngropă acel potir într-un templu din Montserrat, Catalonia, Spania. Cu timpul, acel potir s-a făcut nevăzut împreună cu templul şi o parte a muntelui.

Sfântul Graal este vasul lui Hermes, cupa lui Solomon, urna preţioasă a tuturor templelor de mistere.

Din Chivotul Legământului nu lipsea nicicând Sfântul Graal sub forma cupei sau gomor-ului, înăuntrul căruia se afla depozitată mana deşertului.

Sfântul Graal alegorizează în mod accentuat YONI-ul feminin; în această sfântă cupă se află nectarul nemuririi, Soma misticilor, suprema băutură a Zeilor Sfinţi.

Cristosul Roşu bea din Sfântul Graal în ceasul suprem al cristificării, aşa stă scris în Evanghelia Domnului. Sfântul Graal nu lipseşte niciodată de pe altarul templului. Evident Sacerdotul trebuie să bea vinul luminii din Cupa Sfântă. Ar fi absurd să presupunem un templu al misterelor din care să lipsească cupa binecuvântată a tuturor vremurilor.

Acest lucru ne aminteşte de Ginebra, Regina Jinaşilor, cea care îi turna lui Lancelot vinul în cupele delicioase ale lui SUFRA şi MANTI.

Zeii nemuritori se hrănesc cu băutura conţinută în Cupa Sfântă; aceia care urăsc Cupa Binecuvântată, hulesc împotriva Spiritului Sfânt.

Supra-Omul trebuie să se alimenteze cu nectarul nemuririi conţinut în potirul divin al templului. Transmutarea energiei creatoare este fundamentală când vrem să bem din Vasul Sfânt.

Cristosul Roşu, întotdeauna revoluţionar, întotdeauna rebel, veşnic eroic, veşnic triumfător, închină în cinstea Zeilor, bând din potirul de aur.

Ridicaţi bine cupa voastră şi aveţi grijă să nu vărsaţi nici măcar o singură picătură din preţiosul vin. Amintiţi-vă că lozinca şi deviza noastră este THELEMA (voinţă).

Din adâncul potirului, simbolică imagine a organului sexual feminin, ţâşnesc flăcări ce strălucesc pe chipul aprins al Supra-Omului. Zeii inefabili ai tuturor galaxiilor beau întotdeauna băutura nemuririi din

potirul etern. Frigul lunar produce involuţii în timp; este necesar să bem vinul sacru al luminii din vasul sfânt al Alchimiei. Purpura regilor sacri, coroana regală şi aurul înflăcărat, sunt doar pentru Cristosul Roşu.

Domnul Fulgerului şi al Tunetului apucă cu dreapta sa Sfântul Graal şi bea vinul de aur pentru a se hrăni.

Cei ce varsă Vasul lui Hermes în timpul copulaţiei chimice, se convertesc de fapt în creaturi infraumane ale lumii subpământene.

Tot ceea ce am scris aici este amplu dezvoltat în cartea mea intitulată „Căsătoria Perfectă”.